

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Dvbivm V. An Religioni nostræ conveniat studium conversionis animarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

ur divinis rebus, ac DEO mens semper inhæreat. Pro hoc sine cællæ solitudo & clausura sectanda est; jejunia, vigiliae, corporis nuditas, silentium, carnis abstinencia, & reliquæ asperitates suscipiendæ sunt. Et denique quicquid ab hoc diversum est, quamvis aliàs magnum videatur; importunum tamen, aut etiã infirmum, seu noxium judicandum est.

Pater igitur ex dictis, post orationem, & meditationem, in nostrâ Regula & professione secundum locum obtinere vitæ asperitatem: in qua etiã potissima pars est, cella, sive monasterii clausura. Ita, ad hæc duo, nempe ad vitæ asperitatem, & clausuram, veluti ad duos orationis pedes, & firmissimas nostri instituti columnas cetera reducuntur. Quare studiosus quisque nostræ professionis sectator, post orationem, colat penitentias, sive vitæ asperitatem, & clausuram.

Qualiter
vitam
mixtam
Religio
Carmel.
ample-
atur.

Secundò existimo, secundariò studendum esse nobis animarum salutem, sine detrimento tamen (quantum fieri potest) principalioris finis. Et (ut clarius loquar,) hæc secunda assertio constituit, nostræ Religionis institutum mixtum esse contemplatione, & actione; non tamen ex æquo, sed principaliter ex contemplatione, secundariò autem, & minùs principaliter, ex actione.

Duo continet probanda. Primum principale objectum & adequatum nostri Ordinis esse divinæ legis meditationem, ac contemplationem; quod satis constat ex dictis. Secundum objectum, secundarium & principaliori annexum, esse studium salutis animarum: quod nobis restat probandum, idque serio DEO favente jam in sequentibus latius probabimus, repetitis iis, quæ aliquando diximus in *Stimulo missionum*, sive in *libello de propaganda à Religiosis per universum orbem fide*.

D V B I V M V.

An Religioni nostræ conveniat studium conversionis animarum.

Religiosis omnibus, quantumvis solitudini ac contemplationi deditis, valde esse consentaneum, imò expeditissimum Ecclesiæ conatus in animarum conversione adjuvare, latissimè in 2. parte *Stimuli missionum*, & in 2. parte lib. 2. de *Conversione omnium Gentium*, tam ex Regulis sive institutis Religiosorum omnium, quam ex multis aliis argumentis; imò verò Religiosos omnes præ aliis huic functioni esse apertissimos, cum ex fructu à Religiosis Ordinibus in Ecclesia DEI percepto, tum ex aliis capitibus plenissimè ostendimus. Inter Religiosos verò ad tantam gloriam à DEO fuisse Ordines mendicantes veluti coadjutores fidelissimos electos in 3. parte *prædicti operis*, & ex antiqua horum sanctissimorum Ordinum in Ecclesia institutione, & ex fructu, qui tanquam ex uberimis fontibus in Ecclesiæ arva emanavit, conati sumus demonstrare. Ex quibus in 4. parte *Stimuli Missionum* manifestè, ut puto, deducebamur proximorum curam, ac de propaganda fide sollicitudinem, tantum abesse, ut cum nostro instituto pugnet, quin potius maximè sit illi consentaneum: & quod ad illius finem scopumque specialem reducat, illumque mirificè perficiat.

Vatius
hujus
quæstio.

Præmittendum autem illud erit imprimis, quod quantum ad præsens attinet propositum, multiplex potest esse sensus hujus asserti. Primò,

an sit contra nostrum Institutum saluti proximorum studere. Secundò, an sit conformem. Tertio, an etiã pars principalis nostri instituti, ut pote quæ ad finem nostri instituti pertinet.

Secundò præmittendum, institutum Religionis duo includere: primum Regulam ipsam à summis Pontificibus comprobata, deinde Religionem finem sive scopum, ad quem omnia alia tam in Regula, quam in Constitutionibus præscripta destinantur. Regula igitur præcisè sumpta non constituit institutum, neque Religionem peculiarem, sed est veluti materia, ac generica quædam institutio, quæ specificatur, & contrahitur ad varios fines, quos sibi, ac posteris Religionum Fundatores præfixerunt: ut patet ex Regula D. Augustini, sub qua innumeræ militant Religiones inter se distinctissimæ, ac in suis functionibus ferè contrariæ. Quare non tam ex Regula, vel saltem non ex ea potissimum, quam ex Fundatorum Religionum sine in Constitutionibus præfixo, institutum Religionis est judicandum: & à fortiori vis & latitudo instituti pensanda erit, præcipuè ex declarationibus, ac Bullis summorum Pontificum; quia cum Regula sit jus quoddam humanum, & (ut nuper dicebamur) veluti materia quædam, à summis Pontificibus, à quibus confirmationem, vimque obligandi accipit, explicatur, declaratur, extenditur, ac pro temporum, & locorum mutatione limitatur, corrigitur, aut ad altiore finem, sive scopum sublimatur. Unde instituti Religionis appellatione, vel potissimum intelligere finem particularem illius Ordinis, ut Prædicatorum prædicare, Monachalium contemplari; aut ipsam Regulam præcisè sumptam: Ac denique instituti nomine comprehenditur tam Regula, & Constitutiones, quam finis specialis Religionis: quare quicquid in Constitutionibus præcipitur, vel alio modo ad Religionem pertinet, solemus dicere, ad Religionis pertinere institutum. De instituto igitur, in hac triplici acceptione erit sermo, an in aliqua illarum Ordinis nostri instituti, præcipuè Regula, Constitutionibus, aut speciali ejus fini pugnent, vel consentaneæ sint Missiones.

Tertio tanquam certum indubitatumque supponimus (latius inferius probandum) nomine, sive titulo salutis proximorum contineri tam fidelium, quam infidelium curam: id enim apertissimè probant rationes infra adducendæ, ac allatæ supra. Quare si probaverimus nostræ professioni valde esse consentaneum, de salute proximorum procuranda tractare; non erit dubium, quin idem censendum sit de infidelium conversione.

Quatuor igitur, aut quinque capitibus rem totam comprehendam. Primò, ex Regula. Secundò, ex summorum Pontificum testimoniis. Tertio, ex auctore ejusdem Instituti, ac ex nostrorum majorum exemplis. Quarto, ex mediis, hoc est, ex legibus scriptis. Denique quintò, ex fine speciali, quem nos communiter scopum nostræ vocationis appellamus. Ex his ergo principiis apertè deducam, ad nostram familiam curam hanc, & sollicitudinem, pro juvandis proximis potissimum spectare: dicturus deinde de eximia illa functione, quæ in infidelium salute procuranda versatur.

Ex

Ex vi Regulæ, quam nos primitivam appellamus, proximorum salutem incumbere tenemur.

§. I.

Præmitto primò tanquam indubitatum, nullam esse in Ecclesia DEI Religiosorum Regulam, cum qua pugnet studium salutis animarum; quod probat D. Thomas, 2. 2. q. 187. art. 1. ex decreto BONIFACII Papæ VIII. c. nullam 16. in quo expressè it. bilitavit, à nulla Regula id esse vetitum. Quocirca universis Religiosorum Institutiis & Regulis, (ut ibi ex Bonifacii sententia infert D. Thomas) congruit, proximorum animas adjuvare, ut latius in 2. parte cap. 1. Stimulium missionum, & libro 2. de Conversione omnium Gentium procuranda pars. 2. demonstrat avimus. Quod vero Regula nostra illud ipsum minime interdicit, ex Bonifacii Papæ autoritate constat. Is enim optimè instituti nostri formam, ac Regulæ normam callebat, cum tempore primitivè ejusdem vigoris floruerit, ipsamque ab Innocentio IV. mitigatam & elucidatam declaraverit, nec non amplissima & multiformia Religioni indulserit privilegia, relata in Speculo Ordinis, quorum nonnulla proximè subiecto §. in medium profereamus. Igitur cum decreverit, in nulla regula prohiberi animarum curam, & nostram unà cum aliis sub hoc decreto comprehendendi, manifestum est.

Præmitto II. Regulæ nostræ hanc animarum salutis functionem non modò non advertari, quin potius eidem apprime convenire. Enim verò cum cellæ recessus & solitudinis custodia præcipitur, id absolutè nequaquam, sed cum hac limitatione, (nisi aliis iustis occasionibus impediamur) commendatur. Ad hæc, in fine Regulæ subjungitur: Si quis verò superrogaverit, Dominus cum redierit, reddet ei. Quibus verbis apertum est ostium permagnum, ad omnia divina consilia, quæ Regula non contrariantur. Docere autem vel annunciare verbum DEI, cum Evangelicum consilium sit, vel potius præceptum, ut voluit D. Thomas opus. 19. alicui Religiosorum instituto repugnare nequit.

Tertio ceu indubitatum constituo, in Regula nostra apertissimum contineri præceptum de tuenda, sive procuranda proximorum salute, idque hæc verbis: Dominicus quoque diebus de custodia Ordinis, & de animarum salute tractetis, ubi excessus & culpa Fratrum, si qua in aliquo deprehensa fuerint, charitate mediâ corrigantur. Quo (cum enim INNOCENTIUS ista verba (de animarum salute) adderet, si dumtaxat de Religiosorum profectu ageret & Annon illis verbis (de custodia Ordinis) & similibus aliis, ubi agit de culparum animadversione, satis superque consulum foret? num peculiaritè ac certa tempora requireret Pontifex, quibus Religiosorum spiritali emolumento invigiletur, cum id omni tempore à Prælati inquiri debeat? Verum quo clarius horum verborum genuinus sensus innotescat, recolendum est, in Regula olim ab Alberto primitivè tradita, illa verba (de animarum salute) non haberi, ut videre est in ipso textu Regulæ apud Paleonidorum lib. 3. cap. 2. & in præfationibus expositionis Regulæ, quam nos præteritis annis in lucem edidimus, sed eadem postmodum in correctione ac declaratione Regulæ Alberti, ab Innocentio IV. facta, ac postulantibus ipsis Religiosis fuisse adjecta, uti & reliqua, quæ in Regula pruden-

ter inserta fuerunt. Itaque Regula circa prædictum locum sic olim habebat: Dominicus quoque diebus vel aliis, de custodia Ordinis tractetis, ubi excessus & culpa Fratrum, si qua in aliquo deprehensa fuerint, charitate mediâ corrigantur, nulla facta mentione de animarum salute.

Oportet igitur, ut quænam ac quanta fuerit occasio addendi illa verba (Et de animarum salute tractetis) aperiatur, quo sic de mente Regulæ & sensu, dubitandi locus non supersit. Quapropter breviter attingam. Olim invadentibus terram sanctam Saracenis (ut latius profequuntur Ordinis historiographi, præcipuè Guilielmus de Sanvico, Eremita montis Carmeli, in Chronico de multipl. Religionis Carmelitarum, per provincias Syriæ, & Europæ, & Paleonidorum lib. 3. cap. 5. & 6.) non sine DEI nutu, opè, ac revelatione, majores nostri Syriam, Palestinam, & alia terræ sanctæ loca deserte se sunt coacti, & in Europam transmigrare. Quare anno Domini 238. supra millesimum nonnulli natione Cyrii in Famagustam, alii vero Siculi in Siciliam, in Massiliam alii, ac in provincias & regiones Europæ varias, varii transfretarunt, qui in prædictis regionibus, Ordinis Monasteria divina freti gratia crexerunt. Cum igitur in Eremitis Syriæ ob crebras Paganorum infestationes, sine periculo degere non possent, in Europa vero utpote ignoti, à Prælati aliisque personis supra modum vexarentur, nec possent facile, ut olim in Eremitis singuli seipsos servare, statuerunt coire in unum, & civitates villasque conjunctim inhabitando, suæ & proximorum salutem attendere. Testatur ipsum INNOC. IV. qui Europæ Prælati IV. Pontificatus sui anno, (ut refert Paleonid. lib. 3. cap. 6. & lib. 9. cap. 5. Speculi) in hunc modum rescripti: *Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis, & Episcopis, ad quos præsentis litteræ pervenerint, salutem, & Apostolicam benedictionem. Paganorum incurfus dilectis filiis Fratribus Eremitis S. MARIE de monte CARMELI, necessitatem indicisse dignoscitur, quod se ad has marinas partes, non sine afflictione multa spiritus contulerunt, cum in contemplationis dulcedine recreari solitis, ex huiusmodi transita turbata non modicum fuerit quietis mentis. Cum itaque ipsorum ad hoc aspiraret affectio, ut per Apostolicam pietatis auxilium, statim consequi valeant in quo sibi & proximis, DEO propitio, ad salutem proficere hilarificent, fraternitatem vestram rogandam duximus, & monentem per Apostolicam vobis scriptam mandantes, quatenus ipsos, dum ad vos pervenerint, benigno suscipientes affectu &c.*

In quo rescripto primo animadvertendum est, ipsius litteras expeditas fuisse ante mitigationem Regulæ, quam sequenti tunc anno præstitit INNOCENTIUS.

Secundo ante ipsam Innocentij correctionem Fratres prudenter mutasse consilium, ut qui antea in Eremitis contemplationis tantum dulcedine tenebantur, mox in villis degere compulsi, non contemplationi tantum, sed & proximorum salutem vacare destinabant, ut clarè innuunt hæc verba: *Cum itaque ipsorum ad hoc aspiraret affectio, ut Apostolica pietatis auxilio statim consequi valeant, in quo sibi & proximis, Deo propitio, ad salutem proficere hilarificent, expendenda sunt illa verba statim consequi valeant.* Intendebant enim non perfunctoriè, sicut & Eremitis permittebatur proximos juvare, sed ad illud ex vi status teneti. Eum in finem, sequenti anno (ut ex Regula constat) Regulam Alberti corrigi, mitigari, ac declarari, præsertim circa prohibitionem habitandi in villis & civitatibus, ab Innocentio postularunt.

Quo-

Legend.
Joan. à
BESU.
MARIA
Tom. 4.
Tract. cui
titulus,
Assertio
Missionum.
Orationum
adversarum
resolutio.

Et Ven.
P. Hieronymi
Giaciani
liber de
xelo pro
pagatione
Fideli.

Quocirca paulo post annexit Innocent. IV. illa
verba de animarum salute tractatis; quæ declaratio
postquam à Sede Apostolica dimanavit, statum,
quem ardentibus votis exoptarant, hæc sunt, in
quo & suæ & proximorum salutis impensè inda-
ganda; conatus suos exereere possent.

Ab hac igitur Innocent. IV. Regule correctio-
ne ac declaratione, arcta illa eremiticè vivendi
consuetudo, in alteram nempe Cœnobialis vitæ
methodum mutata est: quæ enim divinæ tantum
contemplationi priùs insiltebat, cœpit exinde
proximorum curam ac vigilantiam in se suscipere:
quod & expressè docuit Specul. Ordinis lib. 9. cap. 8.
in fin. his verbis: Professores hujus Religionis,
qui in monte Carmeli tempore ELIÆ & ELISEI
Prophetarum continuè & incessanter in contem-
platione DEI perseverant per annos circiter bis

Religio
Carmeli
perstitit
in Car-
melo an-
nis 222.

Vaticinia
de Car-
meli de
solatione
Jerem. 4.
Isai. 16. c.

A monte
Carmeli
Ordo
propaga-
tus per
diversas
mundi
partes.

mille ducentos viginti unum, in hac persecutione
montem illum ex toto amiserunt, quod ideo to-
tum factum puto, ut adimpleretur, quod varici-
natum fuerat per Jeremiam Propheta dicentem:

Aspexi, & ecce Carmelus desertus; jam enim læticiam
& exultationem, quibus, contemplationis dulce-
dine, in eodem monte Professores hujus Religio-
nis recubabant, non esse perpetuo ibidem per-
mansuros, Isaias dudum prophetaverat, di-
cens: Auferetur læticia & exultatio de Carmelo.

Ab illo tamen monte dilatati fuerunt professores hujus
Religionis in diversas mundi partes. Qui etiam no-
visunt, scilicet à diebus D. Papa Innocentij IV. & san-
ctissimi Regis Ludovici, ab eodem monte Carmeli, in
partibus Occidentalibus multiplicati sunt in multas
provincias provinciaeque in domos; domus in personas
multas sufficientes & idoneas, per orbem virescendo
florent, & florento multum fructum adferunt, ad
signi Catholicae auginentum.

Ab Innocentij etiam IV. temporibus, cum Fra-
tres ad procurandam salutem proximorum jam
ex Regule præscripto sese adstringi intelligerent,
Prælati eorumdem, opportuna capessere media, ac
de ratione studiorum Theologiae cogitare cœpe-
runt, eaque Religiosis injungere, eisdem Confes-
sionibus excipiendis, verboque DEI distemnan-
do exponere non neglexerunt. Constat hoc sper-
tissimè ex verbis ipsius Innocentij IV. apud Specu-
lum Ordinis fol. 96. ubi hic habetur:

INNOCENTIUS Episcopus, Servus servorum
DEI, dilecti filii Priori, & Generali, & Fratribus
Eremitis S. MARIE de monte Carmeli, salutem &
Apostolicam benedictionem. Devotionis augmentum
vobis DEO propicio provenire confidimus, si super his,
quæ piè cupitis nos benignos ad gratiam habeatis. Cum
itaque, sicut ex tenore vestre petitionis accepimus,
plures vestri Ordinis in Theologica facultate instructi
competenter existant, nos vestrum supplicationibus an-
nuentes, sibi sibi Prior, presentium auctoritate conce-
dimus, ut illis ex prædictis Fratribus, quos ad hoc ido-
neos esse cognoveris, proponendis Fidelibus verbum DEI,
& audiendo confessiones eorum, de Diocesanorum ta-
men locorum assensu, licentiam largiaris, sine juris
prejudicio alieni. Dat. Assisi 7. Kalen. Septemb. Ponti-
ficatus nostri Anno XI.

Ubi Innocentius Fratribus ipsis Eremitis, ad-
huc in monte Carmeli habitantibus, concedens,
ut Prælati Religiosos idoneos Confessionibus
excipiendis exponant, supponit aperte, id ipsum
instituto ac Regule eorum normæ congruere,
quia in illa animarum salus expressè erat com-
mendata. Ipse etiam Innocentius Episcopo Leo-
dienti, in Religionis favorem referens (ut in
Speculo Ordinis fol. 74. refertur) rem hanc non mi-
nus aperte confirmat dicens: Cum itaque dilecti

Filij, Prior & Fratres Eremitæ de monte Carmeli in
Anglia commorantes, ad tuam diatissim divertere cu-
pant, ut ibidem insistant divinis legibus, & sibi ac alijs
gloriam perpetua claritas acquirant.

Denique ab hoc tempore, omnes ferè Pontifi-
ces, qui Ordinem privilegiis gratiisque innumeris
condecorarunt, uno ore loquentes, vel institum
Ordinis ex eo commendant, quia bisarium,
scilicet activæ & contemplativæ vitæ studium am-
plectatur, vel id ceu certum supponunt, uti latius
sequenti §. ostendemus.

Illud tamen obiter considerandum, tam IN-
NOCENTIUM IV. quàm alios Pontifices in suis
Bullis, dum Fratres nostros DEO & saluti proxi-
morum addictos referunt, simul eos Eremitas
appellare, ut ostendant eum Eremitarum nomi-
ne, curam proximorum salutem propagandi, non
pugnare, ut clarè constat exemplo Fratrum Au-
gustinienis, qui adhuc Eremitarum nomine
gaudent.

Ceterum etsi nullum esset in Regula, hæc de re
expressum præceptum, sufficeret, ut initio profes-
sioni sumus, quod in ea non prohiberetur. Ne-
que enim D. Augustinus in Regula meminit salu-
tis proximorum, & tamen sub eo diversæ Christo
famulari congregaciones, quæ licet habitus di-
versæ sint, variæ in constitutionibus, discretæ in
Cæremonijs, unâ tamen contentione glorificandæ
di DEUM, & proximum eidem lucrificandi, se
exercendo in pijs operibus, defudant.

Summorum Pontificum testimonijs,
animarum curam nostro Instituto
inesse comprobatur.

§. II.

NOstrum Institutum mixtum esse ex actione
spirituali, & divinum contemplatione, ex
summorum Pontificum testimonijs, ad quos spe-
ctat proprium uniuscujusque Ordinis Institutum
declarare, ita clarè convincitur, ut non opus sit
pluribus uti argumentis. Eorum igitur tantum
litteras, ac testimonia præferam, qui tempore Re-
gulæ (quam nos primitivam appellamus) flo-
uerent. Quare omnes infra adducendi; aut horum
Pontificia functi, ante Eugenium IV. (qui anno
Domini 1431. regulam omnino mutavit, ut ex
temporum computatione clarissimè conspicere
licebit) claruerunt.

A tempore igitur INNOCENTII IV. ut in
fine præcedentis §. 1. leviter attigeram, omnes ferè
Pontifices, per varia sæcula, continua suarum lit-
terarum serie, nostro Instituto curam animarum
salutem promovendi consensaneam esse, vel sup-
ponunt, vel clarissimè exponunt verbis. Et ut
nunc omittam INNOCENTII IV. præcedentis
§. allata testimonia, (quæ si attentè expendantur,
efficacissima sunt, ut credamus etiam illa felicissi-
ma ætate, majores nostros in montis Carmeli va-
sta solitudine, cum Eremiticæ vitæ observantia,
litterarum palæstram, ac animarum curam con-
juxisse) adducam & alia aliorum Pontificum gra-
vissima effata, qui INNOC. IV. vestigia, ac men-
tem secuti sunt, quorum Apostolicæ literæ ha-
bentur in Speculo Ordinis prope finem, loco, &
pagina à nobis adducendis.

URBANUS IV. in Bulla, quæ incipit: *Pietatis
opus* &c. in Speculo fol. 73. *Maximè* (inquit) *cum
ipsi* (loquitur de nostris Religiosis) *studeant sub
extrema paupertate vivere, ipsorum ergo ad hoc fer-*
venter

In ipso Carmelo cum contemplatione literarum & animarum curam conjunxerunt. Summorum Pontificum testimonijs

venter
DEO pro
lam Urb
Speculo
delum o
fiones, il
marum f
savor d
URB
do veser
tatu. D
stadio it
pervenit
secundit
insignit
Arnam
tu fruct
CL
qua in
& pro
Urban
secund
ex alia
fol. 62
BC
Religio
sua p
porab
Ubi
sint
Con
clarè
felic
ita ut
XXX
O
plan
gati
sistun
At
dicit
lum
tium
rib
M
M
Q
P

nia de
copioso
fructu,
quem in
animarū
salute
promo-
venda
produxit
semper
Carmel.
Oido.

venter spirat affectio, ut per eorum ministerium salus DEO proveniat gratissima animarum, &c. Idem etiam Urbanus in Bulla incipiente, *Vobis ad hoc* (in Speculo fol. 69.) concedit Fratribus licentiam Fidei omnium ad se venientium audite confessiones, illisque reddit rationem: *Quia qua animarum salutem paritura credimus, benigno concedere favore debemus.*

URBANUS IV. in alia Bulla: *Sacer* (ait) *Ordo vester in agro Dominico, divina dispensatione plantatus, Dominicum gregem illuminat, & currentibus in stadio iter insinuat, quo ad salutis bravium facilius pervenitur.* (Et infra) *Hac sacra Religio virtutum fecunditate referta, ex sua institutionis exordio, per insignium meritorum gratiam, & exemplaris vite doctrinam uberes habet in universali Ecclesia honestū fructus protulit, & salutis &c.* in Speculo fol. 72.

CLEMENS IV. *Praclara Ordinis vestri Religio, qua in agro Ecclesie habet uberes fructus produxit, & producit.* Et infra etiam repetit prædicta verba Urbani IV. nimirum, *Hac sacra Religio virtutum fecunditate &c.* in Speculo fol. 72. Idem colligitur ex alia ejusdem Clementis IV. Bulla apud Specul. fol. 62. p. 2.

BONIFACIUS VIII. in Bulla, quæ incipit, *Religioni vestra meretur honestas, ut peccatoribus vestris præsertim animarum salutem concernentibus favorabiliter annuamus, &c.* in Speculo fol. 69. p. 2. Ubi concedit Pontifex Ordinis Prælati, ut possint Religiosos exponere ad prædicandum, & Confessiones audiendas. Omnes hi Pontifices clarè supponunt animarum curam, ad nostræ professionis scopum, & finem reduci. Sed & clarius, ita ut nullus relinquatur dubitandi locus, JOAN. XXII. in Bulla: *Sacer.* (inquit fol. 67. Specul.)

Ordo vester in agro Dominico Divina dispensatione plantatus &c. Cujus professores mundanis à se relegatis illecebris, calestium contemplationi vacantes insistent jugiter, & profectibus animarum. Et infra: *Ad ea libenter intendimus, per quæ Professores jam dicti nullum interna pacis patientur excidium, nullumque sui status perferant detrimentum, ut eo devotius divino cultui, ac salutis animarum insistant operibus, quo quietior eorum status fuerit &c.* Datum id. Martij, Pontificatus sui Anno I. Quæ verba CLEMENS VI. in alia Bulla, apud Specul. fol. 67. quæ etiam incipit: *Sacer ordo vester* anno VI. sui Pontificatus, ad litteram repetit & confirmavit.

Ac deinde JOANNES ipse XXII. Anno XI. sui Pontificatus in Bulla quæ incipit, *Inter ceteros Ordines, quæ habetur in dicto Speculo, fol. 69. p. 2. inter alia ita Ordinis Fratres descripsit: Sane pro parte vestra fuit in Consistorio propositum coram nobis, quod Ordo vester, cuius institutio Concilium generale præcepit, ab antiquo per sedem Apostolicam approbatus, in diversis mundi partibus, in sacra pagina Magistris, Baccalareis, Lectoribus, Scholaribus, & quam plurimis Sacerdotibus eruditus, ac sufficienter instructus, in prædicationis officio verbi Dei, nititur resplere, ac in iisdem partibus Fratres sufficientes, & utiles ad irrigandum agrum fidelium rore verbi Divini, & excolendum eorumdem Fidelium mentes, non solum eruditione sermonis, sed Confessionum auditione, & penitentiarum impositione salutarium existere dignoscantur, &c.* In hac Bulla idem summus Pontifex Joannes auctoritate Apostolica Constitutionem Bonifacij VIII. relata in Clemens. Dudum, de sepulturis, & in *Extravaganti*, super Cathedralam, quæ loquitur expresse tantum de duobus Ordinibus Mendicantibus, Prædicatoribus scilicet & Minoribus, (ubi eos coadjutores Episcoporum constituit, atque privilegia indulget)

plenissime extendit, ad nostri Ordinis professores. Illud quoque obiter considerandum, ante ipsum Joann. XXII. à tempore Innoc. IV. ut clarè ex superioribus constat, nostri Ordinis professores addictos fuisse animarum ministerio, sicut & Fratres Prædicatores à sua institutione, qui tamen à Bonifacio VIII. & nos à Joanne XXII. ceterique Ordines Mendicantes Episcoporum effecti sunt coadjutores.

Hæc sunt Pontificum testimonia, omni exceptione majora, quibus regulæ primitivæ, (omnes enim ante Eugenij IV. mitigationem claruerunt) ac institutionis nostræ mens apertissime declaratur.

Ex constitutionibus idem demonstratur.

§. III.

UNIVERSÆ ferè utriusque Congregationis, tam Hispaniæ, quam Italiæ conditæ ab initio leges, huic animarum zelum, tamquam nobis consentaneum, nostri instituti athletis injungunt; quod validissimum est argumentum, quo animarum zelum semper fuisse Religioni proprium confirmatur. Neque enim efficacius Religionis aliqujus spiritus aliunde probari potest, quam ex Regulis in eadem scriptis, ac observatis: Nam leges ipsæ, & instituta, clarè vivendi modum, & semitam cujusque Religionis edocent. Quod ut clarius liqueat, breviter perstringam Constitutiones de hoc argumento hæcenas in Religione factas: in iis enim apertè animarum zelus commendatur, & quibus id potissimum fieri debet medius, demonstratur: Unde ad oculum videre licebit, zelum animarum semper in Religione viguisse, nec non conjunctionem illam vitæ activæ, & contemplativæ, quæ ad æquatus status nostri finis existit.

Præsupponendum itaque est Reformationem nostram initium sumpsisse Anno 1568. prima Dominica Adventus, & ab illa die usque ad quartam Martij 1582. qua Capitulum Complutense celebratum fuit, factaque separatio à Patribus mitigatis, undecim anni currebant. Quo tempore scriptis Legibus, ac Constitutionibus carentes, factis ipsis atque exemplis primi illi Patres hujus novæ Reformationis institutum posteris apertè demonstrarunt. Æstibat tunc apud illos Patres, & contemplationis studium, & ardens animarum zelus: crebræ, ut beata Virgo THERESIA in suis *Fundationibus* cap. 13. recenset, & nos infra latius dicemus, erant ad populum prædicationes, Confessionum exceptiones: crebri pro juvenandis proximis per vicis, & castella excurtus.

Præterea hoc etiam spiritu, & intentione conditæ fuerunt primæ Constitutiones in Capitulo Complutensi Apostolica auctoritate interveniente, in quibus clarè, & apertè pluries animarum zelus commendatur. In prima namque parte cap. 2. num. 1. dicitur, in Ordine nostro tria Conventuum genera distinguenda: Unum pro novitiis, alterum pro studentibus, tertium pro professis, & in eorum quolibet diversa studia, & exercitia secundum cujusque scopum esse stabilenda. Et postea additur: *In primo enim præcipue de educatione spirituali, in II. de litterarum studio, in III. verò de spirituali Monachorum profectu, & animarum aliarum salute est habenda ratio.* Ecce primis

Animarū
zelus
quanto
per vi-
guerit in
utraque
Congrega-
tione
Carmelitarum
Discalceatorū
docent
cōplures
earum leges
ac constitu-
tiones.

primis hujus reformationis legibus animarum zelus non obiter, aut perfunctorie, sed serio, & quasi scopus manifeste præfixus: Ecce Religiosorum nostrorum statum in duas divisum partes: alteram, quæ de educatione spirituali, & animarum nostrarum profectu agit, (quæ ad Ordinis custodiam spectant; alteram, quæ de litterarum studiis, & proximis juvandis, quæ ad illa verba Regulae, *Et animarum salute tractetis*, referenda sunt. In hac igitur Constitutione, (quæ etiam continuata est usque ad nostra tempora) Regulae nostræ mens, & serè ipsa verba, de quibus cap. 2. agebamus, nempe de *custodia Ordinis, & de animarum salute tractetis*, expressa, declarata, ac ut oblectetur in Ordine præfixa, non sine divino consilio exponuntur. Et in eadem prima parte Constitutionum, cap. 17. de studiis, & studentibus, num. 2. sic habetur: *Quia verò Religiosos decet, ut hæresis & vitia extirpentur, eaque legere qua sibi, & proximis, in fide, & moribus prodesse dignoscuntur &c.* Atque hic etiam animarum zelum præcipi manifeste constat, cum in eum finem studiorum exercitia sint ordinata. Constitutiones hæc decem annis continuas, in viridi observantia fuerunt, atque iis durantiibus animarum zelum in Religione floruisse, nemo est qui negare possit.

Post quas Constitutiones aliæ introductæ sunt, & ut verius dicam continuatæ eadem hinc e, in Capitulo Madriti celebrato, Anno Domini 1590. in quo præsidente Religiosissimo viro Patre Nicolao de Oria, statuta omnia, quæ animarum salutem concernebant, auctoritate Apostolica denuo fuerunt stabilita, seu potius confirmata, & ex consequenti eundem Religionis spiritum Apostolica auctoritate firmatum. In prima enim parte cap. 9. num. 6. sic dicitur: *Et quia convenit Religiosos studere vitiorum ac hæresum extirpationi, atque ea legere, quæ ad fidei promotionem, bonorumque operum incrementum, ac proximorum salutem conducunt.* Et in 2. parte cap. 12. *Erunt in Religione nostra tria domorum genera, unum in quo Novitij instruantur, alterum collegiorum pro studentibus, tertium pro Professis.* Et post pauca, *In primo præcipue de educatione spirituali &c.* eisdem enim omnino verbis ac in Constitutionibus Compluti editis, ut nuper retulimus. Potestne clarius, & expressius commendati animarum cura? Faciunt etiam ad hujus veritatis confirmationem ea, quæ in dictis etiam legibus caventur in prima parte cap. 4. num. 2. *Quod scilicet in Conventibus, in quibus generalia studia non existunt, (qui videlicet de numero eorum sunt, quibus cura, & zelus aliarum animarum injunctus atque commissus est) sint duo Regentes, qui sacras litteras legant, eo scilicet fine, ut in Scripturis Religiosi edocti, populo possint prædicare, quia utilis est ad docendum.* Deinde parte 2. cap. 14. num. 8. habetur: *Et quia doctrinam Christianam populum edocere obsequium est Deo acceptissimum, ideo quilibet Provincialis in Conventibus sua Provincia, prout sibi magis expediens visum fuerit, vel in Conventu, vel extra hoc ipsum præstabit.* Hæc leges, & spiritus fervor in Religione perseveravit decem annorum spatio ad annum usque 1600.

Deinde Anno 1600. in Capitulo celebrato Paltranzæ, sive Toleti aliæ leges publicatæ sunt, quas delegati cum auctoritate Apostolica sicuti priores sanxerunt: in quibus uti & in ceteris nobis injunctus atque commendatus fuit zelus animarum. In prima enim parte capite 1. numer. 2. dicitur: *Prima nostra obligatio est, qua nos ante*

omnia Divino obsequio, deinde nobis in Christis, atque ultimo proximorum saluti studere tenemur. Ac in eadem prima parte cap. 19. num. 24. scriptum est: *Et quia non solum in Collegiis, sed etiam Religionis nostræ Conventibus litterarum exercitia esse oportet, ut aptiores reddantur, qui animarum salute incumbunt.* Et eodem cap. num. 28. *Procurent diligenter Pralati Religionis nostræ, ut Bibliotheca Conventuum nostrorum probe instructæ sint omnibus libris necessariis ad profectum proximorum promovendum.* Vigerunt leges hæc ad annum usque 1604. in quo Constitutiones novæ conditæ sunt, ac in novam formam redactæ. In his demum legibus quid clarius, quam animarum zelus in ipsarum vestibulo præscriptur? In cap. enim primo ita scriptum invenitur: *Præterea cum sacer Ordo nostris ad excolendam vitam Domini ab Ecclesia sancta vocatus, ad Sandorum Patrum Prophetarum ELIÆ, & ELIÆ, aliorumque vestigijs inherendo, non solum celeste contemplationi insistat, sed & profectibus jugiter vacet ammarum, tam contemplationem quam actionem complectitur.* Quibus verbis clarè satis exprimitur, finem nostrum mixtum esse ex contemplatione, & actione: Et in 2. parte dicitur cap. 1. num. 3. *Quatuor sunt apud nos monasteriorum genera. Primum in quo recipiuntur, & instruantur Novitij: Secundum in quo recipi, & in virtutibus radicati in sacrarum litterarum doctrina, & scientia eruduntur, hujusmodi sunt Collegia: Tertium verò de spirituali Monachorum profectu, & animarum salute est habenda ratio. Plenius id confirmatur ex his, quæ in secunda parte capite 4. num. 19. scripta reperies: *Studeant Pralati, ut in librorum officina omnes libri necessarii, tam ad Religiosorum profectum, quam ad proximorum salutem reperiantur.**

Similes in omnibus terè conditæ sunt à nostra Congregatione Italicæ Constitutiones, quæ etiam cap. 16. part. 2. Missionum Seminarium Romæ, & in aliis Provinciis, erigendum esse decernunt. Quare cum in utriusque Congregationis scopo de juvandis proximis sermo fiat, ac præfiguratur forma Prædicatoribus, Confessoribus, Collegiis, Rectoribus, Lectoribus, Scholasticis, ac aliis functionibus animarum salutis destinatis: & quod fortius est, major & optima Religionis pars in his exercitijs occupetur (& fortè nulla est Religio in Hispania sive Italia, servata proportione, quæ pluribus Prædicatoribus ac Confessoribus gaudeat) magnam Religionis interrogare injuriam, qui dicit: et tot viros, inter quos maxima & præcipua est Ordinis pars, contra vel extra proprium finem, & institutum à Religione occupari.

Hæc sunt à novæ reformationis Patribus ab initio sancitæ, & constitutæ leges, & ut ita loquar, voces DEI scriptæ. Quare quemadmodum fontium aquæ, quod longius à genuina scaturigine dilabuntur, eò amplius confluentium hinc inde aquarem commixtione inficiuntur, & primæ sinceritatem amittunt; ita etiam Reformationis nostræ status, quantum à florentissimo principio recesserit, tantum amittet puritatis.

Ab Authore nostri instituti, & ab exemplo majorum, animarum zelus nobis maximè commendatur.

§. IV.

58. Elias & Eliseus **M**Ajores nostri eam vitæ institutionem coluerunt, quæ & contemplationi divinarum rerum vacaret, & proximorum saluti, maximè cum eorum necessitas exigebat, consuleret. Sic olim Patres nostri, ac primi instituti monastici propagatores, ELIAS, & ELISEUS, non zelo miscipto sed rebus gestis, ut scripturæ sacræ narrant historiæ, instituerunt, & posteris observandam tradiderunt. Quare magnus ille Athanasius in *Epistola ad Dracontium Monachum* Eremitam, contentiose tenentem animarum curam suscipere, ELIÆ, & ELISEI exemplo urget relictæ solitudine, ad animarum ministerium amplectendum. Recolenda sunt Athanasii verba à nobis *Stimuli missionum 2. part. Cap. 5. in opere de Conversione omnium Gentium &c. lib. 2. part. 2. Cap. 5. allata. Eodem quoque Magni ELIÆ Prophetæ exemplo Ammianus Eusebio Monacho, ut Theodoretus narrat in vita Eusebii, idem persuasit.*

Hanc etiam vivendi normam erumpente Evangelii luce Carmelitæ magna cum animi contentione imitati sunt. Nam à monte Carmeli descendentes ab Apostolis primum baptizati, postea eorum coadjutores in prædicatione sancti Evangelii effecti sunt, ut Josephus Antiochenus *libr. 12. speculi perfecta militie primitivæ Ecclesie scripsit, nosque late retulimus Stimulimissionum 2. parte cap. 4. & lib. 2. part. 2. Cap. 4. de Conversione omnium Gentium procuranda.*

Sed si ad alia tempora, statumque Religionis descendamus, eandem inveniemus institutionem, vitæque rationem servatam. Nam & illi Patres primitivæ nostræ Regulæ olim professores, etiam antequam Religio nostra Ordinibus Mendicantibus annumeraretur, ita Regulam in praxi observarunt. Nam cum tunc Eremiticam vitam in monte Carmelo in singulis, & separatis cellulis commorantes profiterentur, convenientissimum judicaverunt sanctiores illius temporis viri ex solitudine ad imitationem Patris nostri ELIÆ Prophetæ pro animarum salute prodire. Quare B. Pater Cyrillus, qui inter Latinos fuit tertius Ordinis Generalis, vir alias sanctissimus, spiritu prophetiæ illustris, clarosque miraculis, in Armeniam prædicandi Evangelii causa à D. Basilio in visione monitus, se consulit, majoremque illius Provinciæ partem ad Ecclesiæ Romanæ unionem redaxit.

Quid s. *Angelus* Quid de sancto Angelo, qui ardore martyrii, animarumque zelo flagrans, tanquam nubes imbrifera (ut Etardus Carthusianus in *Fasciculo temporum* scribit) prædicando circumquaque discurrens, innumeras Christo lucrificavit animas? Quid

Quid s. *Albertus* verò de sancto Alberto, qui antiquorum Patrum vestigia secutus est, referam? Nonne multos ex Judæis ad veritatem fidei adduxit?

Quid s. *Simon Steck* Quid demum de beaissimo viro Simone Anglicano, cujus gesta breviter Paleonid. *lib. 3. cap. 8.* referens ait: *Eloquentissimus erat, ac tam vehementer à Jesu Oper. Tom. 1.*

mens, tamque efficax divinarum eloquiorum enucleator, ut Anglorum animos à vitio ad virtutes mirabiliter commutaret. Nonne isti alique Patres strenuam operam dederunt, ut populos Christo conciliarent? De his ergo viris sanctitate præstantissimis inquiri, an fuerint Carmelitæ? an institutum Regulamque primitivam observarint? si observarunt (quod omnino asserendum est, nec aliter sancti esse potuissent) affirmandum etiam est, omnino eos, qui animarum zelum meditantur, nelato quidem ungue ab instituto discedere, sed potius illud perficere, atque observare: sicut latissimè ex *infra* dicendis apparebit.

Nec minùs urget B. Virg. THERESIÆ, novæ Reformationis erectricis exemplum, quam ardens DEI & proximorum charitas monasterio expulit, ut animarum salutem, quas perire cernebat, sollicitè procuraret: eoque studio sic effebuit, ut totam ferè Hispaniam viginti annorum spatio, pro animabus DEO lucrandis, magno cum labore peragravit; sæpeque dicere solebat, se potius viris Apostolicis animarum zelum invidere, quo Christo animarum lucrum reportant, quàm sanctorum martyria, quibus tantum sibi gloriam parabant.

Et ut nullum argumenti genus prætermittam, eadem Seraphica Virgo, ac nostræ Reformationis Mater THERESIA, in *libro Fundationis suorum monasteriorum, cap. 13.* agens de prima illa Religionis ætate, maximè commendat illos duos piissimos Patres, à se pro erigendo primo Monasterio electos, quod eo tempore, quo prima Ordinis fundamenta in oppido illo Durvelo jaciebant, & orationi instantes, & Verbo DEI per vicinas villas disseminando non sine magno animarum fructu studuissent. Hæc fuerunt nostræ Reformationis primordia: his duobus sponsi uberibus, oratione, & animarum salute ab infantia lactatus est Ordo noster: in hæc tanquam in scopum tendunt actiones nostræ, ut jam latius ostendam.

Scopum, sive finem specialem vocationis nostræ tam contemplationem quam actionem complecti.

§. V.

Instituto nostro non tantum conforme consentaneumque esse, sicut & ceteris Monachorum Ordinibus, sed & propriissimum, tanquam uni ex Mendicantibus, opem proximis ferre satis superque constat ex superioribus. Illud restat examinandum, an munus hoc, proximos juvandi, ita ad vitæ nostræ rationem pertineat, ut finis sit: & scopus vocationis nostræ, & ut ita loquar, intret rationem finis essentialis, constituentis & distinguentis institutum nostrum ab aliis aliorum Ordinum: sunt enim veluti gradus quidam eorum, quæ ad Religiosum statum spectare, vel eidem advesari possunt.

Primo est eorum, quæ sunt omnino contraria, quia cum voris, sine, regula, aut constitutionibus pugnant. Secundus eorum, quæ instituto nec contrariantur, nec tamen ad illud etiam per-

Quid s. Theresia

Quadruplex gradus eorum qua ad

R r

Religio-
sum sta-
tum spe-
ctare, aut
eidem
adversari
queunt.

perinere dignoscantur, quæ propriè præter instituti rationem appellari solent: Ut si Prælatus injungeret jejunia, vel asperitates alias ab his, quæ in Regula aut Constitutionibus, præscribuntur. Tertius eorum, quæ sunt professioni consentanea, qualia sunt ea omnia, quæ sunt media ad finem universalem, vel specialem illius Religionis; ut sunt in nostro Ordine Jejunia, claustra, scientiarum studia, verbi Dei prædicatio, quorum alia ad contemplationem, alia in proximorum dilectionem, & curam diriguntur. Quartus gradus est eorum, quæ sunt de substantia instituti, & veluti bases & fundamenta monasticæ disciplinæ, qualia sunt substantialia vota, & finis, sive scopus illius Religionis, ad quem omnia alia destinantur. Inspiciamus ergo, an animarum zelus sit specialis finis à Patribus præfixus nobis, & veluti scopus, per quem ad Dei amorem, & proximi pervenire debemus.

Tria sunt Scindendum deinde est, quod, quamvis finis, Religio- pro varietate, & diversitate Religionum varius num ge- sit, omnia tamen ad tria genera reducuntur, se- nera, ju- candum quod ab omnibus Theologis, tria esse xta finis potissimum Religionum genera traditur: quo- proprii rum aliud in agendo, aliud in contemplando diver- versatur; tertium verò tam actionem, quam sitem. contemplationem complectitur. Quod adhuc in alia duo membra subdividi potest. Nam vel est mixtum ex æqualibus partibus, ita ut æqualiter & contemplationi, & actioni vacet; vel plus minus de contemplatione, & plus de actione, vel è contra.

Institutum Nostræ igitur Religionis institutum mixtum nost. mi- esse ex contemplatione, & actione, non tamen xum est ex æquo, sed principaliter ex contemplatione, ex contem- minus principaliter ex actione, omnino est cer- platione tum. Primò ex declaratione summorum Pon- & actio- tificum, qui tempore primitivæ Regulæ florue- ne, cujus rant, ut patet ex his, quæ *Cap. 3. 4. partis Stimuli missionum* attulimus, præcipuè verò ex verbis illis JOANNIS XXII. & CLEMENT. VI. Cujus professoris celestium contemplationi vacantes insillum jugiter, & profectibus animarum. Id etiam manifestè constat ex Bull. INNOC. IV. aliorumque Pontificum.

Probatur Tum etiam ratione demonstratur, quia scopus sive finis nostræ Religionis non est solum ex Ponti- oratio, aut contemplatio, ut constat, tum ex fic. Bullis prædictis Pontificum Bullis, tum etiam ex fine, quem habent sibi præfixum Ordines Mendicantes, qui, in quantum tales, instituti sunt ad activam vitam spiritualem in proximos exercendam, summum Pontificem, Episcopos, & Parochos adjuvando: igitur finis ex contemplativa, & activa vita coalescit.

Item Ra- Tertio hunc finem ex contemplatione, & tionem. actione compositum in ipso proœmio, Constituciones utriusque Congregationis tam Hispanicæ, quam Italicæ athletis suis præfixere; & primò Hispanicæ de fine sibi constituto dissonantes inquirunt: Præterea cum sacer Ordo noster, ad excelendam vineam Domini, ab Ecclesia vocatus, ac sanctorum Patrum ELIÆ, & ELISÆ, aliorumque vestigiis inharendo non solum celestium contemplationi insillat, sed & profectibus jugiter vacet animarum; tam contemplationem, quam actionem (licet non ex æquo) complectitur: nam illam ut finem proximum; hanc verò, ut

illi annexam respicit. Et infra: Et licet Regula nostra aperte tradiderit media ad hos fines consequendos &c. Ecce qua ratione Patres Ordinis nostri clarè, & aptissimè, duos hos fines agnoscunt; sive ut Theologi dicunt, unum mixtum ex contemplatione, & actione.

Similiter in proœmio Constitutionum Congregationis Italicæ, idem designator scopus, cum in eis ita caveatur: Nostra verò Religioni duplex hoc bonum (nempe vacare DEO, & proximorum saluti) ordine servato, divinitus collatum est: ut potior ejus pars esset arcana unio, qua per amorem, & contemplationem DEO anima sociatur; posterior autem proximis impenderetur: quam vita rationem amore utroque flagrantem Patres nostri ELIAS, & ELISEUS non scripto, sed rebus gestis instituerunt, & posteris observandam tradiderunt. Quid igitur opus est in his immorari, cum ex antiquis Pontificum traditionibus, ex novis, & aptissimis ipsius Ordinis decretis, ac Constitutionibus, ex Ordinum Mendicantium institutione, ex ratione ipsa constat, Religionem nostram hoc altissimo fine gaudere, qui illam perfectionem reddit, quam si solum contemplationem amplecteretur, ut 2. part. Cap. 6. Stimuli missionum ex D. Thomæ doctrina laus tradidimus.

Et ut nullum argumenti genus pro hujus veritatis confirmatione desideraretur, sufficeret B. Virginis THERESIE, novæ hujus reformationis erectricis auctoritas & exemplum, cujus præcipuus scopus in nova suæ familie restauratione ille fuit, (ut novissimum est apud omnes, magisque ex sequenti capite constabit) ut oratione, exemplo, & doctrina tuorum Monasteriorum quamplurimas Christo animas lucraretur, ac omnibus modis sibi possibilibus Ecclesiæ, fidei propagationi, & conversioni Hæreticorum ac infidelium opem ferret.

Habemus igitur ex dictis, animarum zelum, non solum instituto nostro non adversari (stulium enim censuit D. Thomas 2. 2. quæst. 187. art. 1. & opusc. 19. imò & erroneum, quod & nos ejus præcipuis argumentis demonstravimus Stimuli miss. part. 2. Cap. 1. & lib. 2. de Conversione omnium Gentium, part. 2. Cap. 1. affirmare animarum salutis studium contrarium esse alicui Monachorum instituto;) sed & omnino esse consentaneum, utpote à Regula præceptum, Pontificum decretis declaratum, Constitutionibus quamplurimis firmatum, ab institutoribus ac majoribus nostris eorum vitæ exemplis commendatum: ac demum (quod & gravissimum & maximum est) non tam pertinere ad nostrum institutum, quam esse ipsissimum scopum finemque instituti.

Quibus positis illud etiam videtur consequens, omnes nostras actiones, omnesque regulatis disciplinæ profectus, tantò amplius utilitatis & perfectionis continere, quanto huic scopo plus fuerint affines, nihilque salutaris, & ad omnem spiritualem profectum aptius posse excogitari, quam proprio fine assequendo omnem operam ac studium impendere. Deinde etiam sit, in dignoscenda ac judicanda instituti nostri ratione, non esse investigandam antiquam illam Eremitarum in Palæstina degentium vivendi formam & regulam: cum jam illa

illa penè exoleverit, & summorum Pontificum decretis, correcta, mitigata, & declarata fuerit; sed inspicienda ea est, quæ post Innocentij IV. correctionem, in præfenti & olim fuerit observata.

Satis fit cuidam evaluationi. Sed forsàn aliquis harum rationum vim se evasisse a bitetur, dicens, Religionem nostram huic animarum curæ, sibi tot titulis incumbenti satisfaccere, si Religiosi intra suorum Conventuum claustra, suis prædicationibus, & Confessionibus audiendis, huic studeant animarum ministerio, salva tamen manente optima instituti nostri parte, quæ in rerum divinarum contemplatione sita est. Sed etsi daremus probabilem esse hanc sententiam (maximè si secladamus, vel obedientiam Summi Pontificis Missiones in iungendis; vel extremam aut gravem salutis parvulorum necessitatem, doctinæ Evangelicæ panem postulantium, in quo forsàn eventa nulla Ordinum Mendicantium Religio ultra id teneretur; quod adhuc durissimum videtur, si Mendicantium Ordinum institutionem, de qua latè *parte 3. Stimuli missionum & lib. 2. de Conversione omnium Gentium parte 3. disseruimus*, attendamus:) tamen ex hac sententia, etsi vera esset; non sequitur, cum instituto nostro missionum opus pugnare. Unde igitur colligis, potendam esse metam Evangelio inter privatos parietes; num à Constitutionibus formam Missionibus præscribentibus; num à spiritu Fundatricis; num à factis; & exemplis majorum? & ut ad aliora, & firmiora argumenta perveniam, num ab ipso Christi Evangelio, aut ab Apostolorum, aliorumque Patrum doctrina, & exemplo? Si enim non pugnat, Romæ Evangelium in propria, vel aliena Ecclesia prædicare; cur id in Perside, vel Japone pugnat? & frivola sunt hæc, & sine fundamento ullo excogitata.

Et alteri etiã objectioni. Diversam verò esse, inquirunt, utriusque rationem: quia Missionum studio, illæsa servati nequit præcipua instituti nostri pars, quæ post vitæ asperitatem, DEO, & rebus divinis contemplando adhæret. Sed & in hoc primo falluntur. Nam clausura, vitæ asperitas, aut similia alia, licet media sint, vel à Regula, vel à Constitutionibus præscripta, valdeque conducant ad Monachorum profectum, minimè tamen comprehenduntur sub præcipuo nostræ vocationis scopo: solum enim optimâ illâ parte (quam Mariam elegisse Evangelica narrat historia) rerum caelestium theoria sive contemplatio comprehenditur: Contemplativæ verò vitæ tantum abest, quod noceat activæ spiritualis studium, ut porius illam compleat atque perficiat. Quare Divus Thomas, ut nos latius *2. part. Cap. 6. Stimuli missionum, & lib. 2. de Conversione omnium Gentium part. 2. Cap. 6.* ostendimus, sequutus D. Gregorium alioque Patres, verè docuit, perfectiorem esse vitam ex contemplatione, & actione mixtam, illâ, quæ sola contemplatione delectatur. Cujus etiam sententiam, ex Patrum doctrina à nobis *2. etiam part. cap. 5. Stimuli missionum, & Cap. 5. operis citati* allata, & quod firmius est, ipsorum gestis, & exemplis roboratur. Hi enim, etsi se totos vitæ contemplativæ addixerunt, omnem tamen quietem ob proximorum salutem uti Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

Christi strenui milites à se amovebant, ut in vinea Domini stenuissime laborarent.

Præterea, quia cum his, qui in conversione gentium aliorumve infidelium laborant, opus sit, ut Apostolorum fungantur officio, oportet, ut & Apostolorum sequantur vestigia. Apostoli verò alia aliis omnia demandantes, duo tantum sibi sumpserunt, ut nimirum orationi, & verbi ministerio instantes essent. His enim duobus functionibus, oratione ad DEUM, & spiritali solitudine ad homines Apostolica functio continetur: non igitur unum pugnat cum altero, sed potius inseparabili vinculo inter se annectuntur: aliàs Christus Dominus, qui Apostolis præceperat, ut sine intermissione orarent, non præciperet, ut euntes in mundum universum Evangelium omni creaturæ annunciant.

Quod si alicujus negligentia, & incuria hæc ita disjungantur, ut oratione aut contemplatione prætermissa, ac proprio neglecto profecta, totum se tradat verbi ministerio; vel quod deterius est, missa ad aratrum manuretro deinde aspiciat, ac labatur in vitia, non propterea damnandum est Missionum consilium; neque horum inertia tantum & talem instituti splendorem obscurare debet. Nam Apostoli, nam Ecclesie totius sanctissimi Prælati, num tot sanctorum Monachorum agmina, qui lucrandis animabus infudarunt, divinorum contemplationi damnium aliquod attulerant? Quod si Religiosis Monachalibus, quorum instituti ratio tota in caelestium contemplatione sita est, non obesse, sed & quam plurimum profuisse Missionum opus, experientia ipsa, fructusque in Ecclesia uberrimi precepti testantur; nobis quibus simul cum oratione iuncta est animarum cura, ut ex superioribus liquet, harum cultura, si debite assumatur, afferat detrimentum?

Denique nostri finis esse præcipuam partem, orationis studium, nemo est qui possit dubitare: oportet tamen advertere adhuc optimam tantum partem esse, & non totam instituti rationem. Restat igitur altera pars, cui suus etiam locus in Religione debetur: & sicut qui hanc à priori separat, scopum sive finem suæ vocationis non attingeret; ita qui primam à secunda distaheret, partem instituti teneret, non totum: igitur utraque necessariò tenenda est, à S. Elia ut debite finem assequatur. Quare contemplationem præcipuam esse finis nostri portionem, ita accipiendum est, ut nulla ratione actiones nostræ, quibus in DEUM tanquam in universalsimum omnium finem medio contemplationis scopo tendimus, in ipsa contemplatione ejus allecti dulcedine sistant; sed potius ex ipsa, tanquam ex fonte animarum zelus derivetur, ita ut ex contemplatione ad proximorum curam descendentes, iterum ad interiora revertamur, ut sic ingredientes, & egredientes, charitate DEI & proximi pascamur.

Vid. 707.
à JESU
MARIA
Tract. 1.
Schola
oration.
Notab. 7.
nostri
Francisci
à S. Elia
ut debite finem
assequatur.
Còment.
in Regul.
Carmel.
pag. 45.
& seqq.
& noit.
Emman.
noelis à
JESU
MARIA
Discurs.
moral.
39. supra
Regul.
eandem.

MISSIONES NON SOLVM
esse nostro instituto consentaneas, sed
& ad finem specialem nostræ
Religionis pertinere.

§. VI.

PRæmissimus §. præcedenti, & anterioribus aliis, nostram Religionem unam esse de Mendicantium numero; tum etiam nobis finem, sive scopum mixtum ex contemplatione, & actione spiritali fuisse à majoribus nostris, à summisque Pontificibus, à regula ipsa, à nostris denique novissimis legibus præfixum. His jam in genere constitutis, nunc reliquum est, ut in specie ostendamus, proximorum curam tam Fidelium quam Infidelium suscipi à nobis debere, si nostro instituto perfecte satisfacere velimus, ac à nobis susceptæ professioni correspondere: ac proinde Missiones etiam non solum consentaneas, sed & expediëntissimas nobis esse, juvareque quæ plurimum ad nostri instituti finis perfectam adæptionem. Potissimum vero hujus asserti illud sit argumentum, quia cum ex speciali nostri Ordinis sine charitatis vinculo teneamur etiam infidelium procurare salutem, & Missionum studia in hunc finem dirigantur, rectè fit eas juvare, atque ut perfectius finem & scopum nobis propositum attingamus.

Prima igitur ratio inter alias, qua ducimur, ut teneamus Missiones ad finem specialem Religionis nostræ pertinere, ea sit: quod cum constet: Ordines Mendicantes in Episcoporum auxilium ab Apostolica Sede designatos, ac ideo multis privilegiis auctos fuisse, manifestissimum erit, nos juxta Ordinis nostri institutum ab Apostolica sede confirmatum, ad populos erudiendos, Episcopis opem ferre non modo posse, verum etiam debere: Si autem cæteris Episcopis auxiliares milites esse debemus, cur non summo Episcopo, hoc est summo ipsi Pontifici, qui de universo terrarum orbe, ac præsertim de reducendis ad ovile Christi infidelibus, curam gerere arctissimè obligatur? Profecto nihil rationi huic firmum opponi valet: Quicquid enim de primæ illa Religionis forma dicendum esset, post institutionem tamen Pontificiam, qua inter Mendicantes recessit sumus, nihil obijci potest. Per quod aperte confutatur, quod ab Eremitarum nomine nobis opponi posset: quicquid enim vocemur, inter Mendicantes à summis Pontificibus relati sumus.

Angetur rationis pondus. Nemo est inter nos, qui Missiones intra idem regnum improbet, ut præcedenti §. breviter attigeramus: quis enim neget, cum de condendo, Verbi gratia, Cœnobio aliquo agitur, eo destinare Patres aliquos, qui omnia tentent, concionentur, hortentur, sacras Confessiones audiant, Provinciam laustrent, antequam locum extruendo Cœnobio seligant? si ergo id intra Italiam liceat, cur non extra? Cur ex eadem propagandæ Religionis causa in Germaniam, Moscoviam, Persidem, Angliam, Congum, ac in universum orbem Fratres migrare non possint, imo cur non debent, cum Episcopum summum, cui hæc legatio cordi est, id optare facile perscipiant?

Secundo, quia etsi rationes alia minimè sup-

peterent, quis non videat à ratione alienissimum esse, asserere Missiones instituto nostro minimè consentaneas esse, cum, nemine excepto, omnes fateantur munus inter Christianos concionandi instituto nostro nequaquam repugnare: si enim non repugnat Christianis prædicare, cur repugnet Infidelibus? Si autem non repugnat, hoc est ipsissimum Missionibus opus, præterquam quod Missiones pensatis omnibus circumstantiis DEO acceptiores sunt, quia plus emolumentum referunt.

Tertiò à Regula nostra nobis inungitur animarum cura, illis ve bis, *de animarum salute tractatis*, ut clarè ostendimus supra, nec distinguit inter curam juvandi Fideles, vel infideles, quo ergo jure nos distinguemus? Præterea Regula ait discretè, oportere nos frequentius mendicare itinerrantes: quæ certe verba ab Innocentio IV. Pontifice de novo, non sine magno consilio fuerunt inserta, quorsum igitur addita? nisi ut Majores nostri, qui jam tunc proximorum salutem invigilabant, possent tutius à Eremito egredi, ac cum opus esset, per varia loca peregrinantes animarum salutis studio insudare? Vix de re alia, quam de Missionibus Apostolorum more, sine baculo, & sine pera, verba illa interpretari valeamus: quorsum enim frequenter peregrinentur, qui dies, noctesque in cellis jubentur permanere, nisi ut spiritalia bona multa, & perfectissima, ac DEO gratissima, quæ in Cellis parari nequeant, peregrinando patrentur? hoc certe modo peregrinatio frequens cum illa permanentione non pugnat, cum discretis temporibus utrumque fieri possit, permanere scilicet in Cellis, ubi causa justa ex eundem non subest; hoc enim sibi vale illa Regulæ ipsius moderatio, nisi alia justis occasio occupentur. Quas autem occasiones justiores, vel æquè justas excogitare possumus, quam eam, quæ ior Monachos, & Eremitas relicto claustris, & solitudine, pro animarum infidelium conversione prodire cœgii, & quæ DEI Filio, ut exiret ex æterni Patris sinu, occasio justa visa est? Profecto aut asserendum est causam omnino nullam ex eundem inveniri posse; aut Missionum, sive animarum juvandi causam iustam esse; nam quod responderi potest, justas occupationes à regula appellari, quæ ad ministeria Eremitis necessaria tantum requiruntur, palam rejici debet: nam neque sacras externorum confessiones audire, neque concionari, præsertim extra Ecclesias nostras, liceret: & Sancti, qui diutius peregrinati sunt, regulæ violatæ accusandi essent.

Quartò, exemplis tam externorum, quam nostrorum Monachorum confirmatur: nam Ordines Monachales, quorum est proprium contemplationi vacare, & intra claustrorum septa contineri, tam ipsi, quam sui instituti Authores, ferè per universum Orbem fidem propagarunt, Evangelique lumen primi innumeris Regnis, ac nationibus inulerunt, & hoc tunc præcipuè, cum regularis observantia vigeat. Nec unquam quis ausus est affirmare prædictos viros animarum conversioni studentes, sui instituti munus excessisse, sed potius eos laude, & gloria dignos commendat Ecclesia, cum multorum præcipuè ex his, qui Sanctorum numero fuerunt adscripti, animarum zelum laudet, & sacra etiam historia usque ad cælum extollant. Quis ergo sanæ mentis similem animarum zelum, quantumvis fer-

Mendicantes
Ordines
à Sede Apostolica
in Episcoporum
auxilium
destinati.

ventissimum, in Ordinibus Mendicanibus dabitur, & præcipue in nostro Ordine, in quo quatuor aëres recensere possumus, è quibus, quid de Missionibus censendum sit, iudicemus?

Quatuor Ordinibus Carmelitarum, & quid in singulis præstiterint circa salutem proximorum.

Ætas prima, Prophetis, *secunda*, Patribus, qui Christo primi nomen dederunt: *tertia*, propriis Religiosis Carmelitis primæ regulæ cultoribus constat: *quarta*, à tempore quo cepta est nova hæc reformatio, merito computatur. Quod ad antiquissimos Patres nostros ELIAM, & ELISÆUM, à quibus originem ducimus, attinet; nemo est, qui sacram Regum historiam legerit, qui non animadvertat sic eos contemplationi deditos fuisse, ut sæpè ad Reges ungen- dos, ad populos erudiendos, ad miracula patranda, ad protervos objurgandos è locis, quæ orationi dicaverant, fuerint evocati. Porrò res tam competita est, Propetas illos ad opus Missionum, sæpè fuisse destinatos, cum è sacro textu pateat, ut hic probare, vel exponere supervacaneum sit: præterquam quam ELIAS ipse ad Missionem quandam contra sevilissimos Christi hostes, Antichristum, eique satellites adhuc vivus amatur, quem ejus posteros decet imitari.

Ætas secunda, complectitur Patres illos, Apostolis coævros, qui Evangelii sementem primam exceperunt, & serendæ Christianæ veritati egregiam operam navarunt: de quibus (ut jam dixi supra) à Josepho Antiocheno, aliisque authoribus multa memoriæ prodita sunt: hos verò de Missionibus serio egisse, convincitur ex ipsa Evangelii prædicatione.

Ætas tertia, ad eos pertinet, qui jam extra controversiam constituti monasticam methodum imbibebant, è quibus, qui præ cæteris sanctitate claruerunt, quicquid de aliis, ac proinde de ipso instituto sentiendum sit, judicabunt. Multos faciunt eos, qui ob temporum clades in varias velut formas mutati sunt, & eos, quos in sanctorum Catalogo adscriptos veneramus, observemus. Quis unquam de Missionibus tam ardentem, ac præclarissimum Martyr, & sanctissimum Pater noster Angelus cogitavit? Quis nisi aliquis instituti nostri cultor Carmelitus, non in Italiam solum, sed in Angliam ultra quam nihil in Orbe terrarum antiquitus innoverat invexit? Quomodo sine Missionibus ex professo susceptis Carmelus Europam totam pervasit? Quid de Patre nostro Cyrillo, nonne ut jam diximus, totam Armeniam peragravit, eamque summo Ecclesiæ Capiti reconcilavit? U: nunc omni tam D. Albertum Siculum, sanctum Simonem Anglum, qui non semper in antris latitantes, strenuam operam dederunt, ut Christo animas lucifacerent.

Quid in hoc genere præstiterit S. M. Theresia. Denique, ut propius ad Reformationis nostræ tempora, quæ quartam complectitur ætatem, accedamus, hæc clarius reperimus primum B. Virginem TERESIAM Fundatricem nostram Missionum opus, hoc est, tam Fidelium, quam Infidelium animas DEO reconciliare, ardentius quam ipsam martyrio desiderasse, & ad eum finem suos, suæque familiæ labores, orationes, & exempla, ac doctrinam direxisse. Nam in initio fundationis suorum monasteriorum, antequam de erigenda Religiosorum virorum Congregatione nedom cogitasset, Monialibus eam vocationem, & finem præfixit, ut assiduis orationibus Infidelium conversiones juvarent. Quis igitur neget in erigenda virorum Congre-

gatione ejus mentem fuisse (quod & ipsa verbis expressit, ac manifestavit) per Fratres nostros ejus filios præstare, quod per filias nequiret? Quis enim dicat, Virginem animatum zelo ardentissimam, & ut ipsa faretur, in hanc rem propensissimam, ipsam tantummodo eandem sibi optasse, à suis verò Religiosis exerceri noluisse? maxime cum ipsa vivente, tempore, quo nova reformatio hujus sanctissimæ Virginis, & consilio, & providentia regebatur, statim à primo Capitulo Compluti celebrato Missiones à prælati in Regna Congi, & Angolæ, & in alias Æthiopiæ Provincias fuerunt destinatae, ac decretæ: Ac demum missi Religiosi aliqui pro illorum Infidelium conversione, ut infra dicam.

Sed ut ad beatam Virginem TERESIAM erecticem nostram redeat argumentatio, quid opus est in re manifesta conjecturis? Nonne certum est, non tam ipsam, quam DEUM per ipsam Ordinem nostrum, præcipue pro juven- dis Infidelibus in Ecclesia restitui, ac in pristinum statum, decorem Carmeli revocari voluisse? nam cum Virgo ipsa post institutum primum Abulæ feminarum Monasterium, ejus eam voluit esse vocationem (ut ipsa recenset) assiduis precibus hos, qui Infidelium conversioni stud- ent, ut feliciter agant, juvare: nec quicquam de aliis erigendis cogitaret, cum fortè ad ejus notitiam pervenisset innumeras Indorum, & alio- rum Infidelium animas, ministrorum inopia in æternum damnari, tanto fuit affecta dolore, & anxietate, ac si sagitta cor ejus transfigeretur. Quare cum Dominum anxie deprecaretur, ut ipsi concederet gratiam has animas juvandi, ipsam Dominus volens consolari, ita est allo- quutus: *Especta filia, & videbis magna*. Quæ verba, licet ipsa tunc non intellexisset, (dependet enim sæpè verus, & genuinus prophetiæ sensus ex eventu) postea rei exitus prophetiæ sensum luce clarius aperuit: nam, ut ipsa refert, post brevissimum tempus à Generali Ordinis fun- dandi alia Monasteria, tam feminarum, quam virorum, ac perinde novam Congregationem erigendi facultatem accepit: Ecce jam res planè mirabilis à DEO promissa: Ecce qua ratione ab ista Christi revelatione Congregatio nostra du- cat originem.

Quod luculentius constabit, si breviter in re- velatione prædicta expendamus, primo eam fuisse factam tempore, quo serva DEI pro con- versione infidelium lachrymis, & suspiriis DEUM anxie deprecabatur, ut sibi concederet esse instrumentum aliquam DEO animam lu- crandi. Secundo illa verba à Domino illi fuisse dicta eo fine, ut ipsam consolaretur, ut expressè ipsamet Virgo testatur. Tertio, brevissimo tran- sacto tempore de aliis fundandis Monasteriis tractasse, cum id neque antea cogitasset. Quarto, nullam rem majorem, excellentioremve præstitisse beatam hanc Virginem, etiam per to- rum vitæ spatium, hæc novæ reformationis ere- ctione. Ex his evidenter colligitur, reformatio- nem hanc nostram esse factam ex zelo illius Vir- ginis pro salute infidelium conceptum, ac in lu- cem editum, & in conversionem infidelium Christi consilio destinatum: alias si res illas mi- ras Christus ad infidelium conversionem non direxisset, profecto non respondisset sufficienter votis Virginis pro infidelium spirituali salute de- precantis.

Missiones ipsa vivente factæ Carmel. Discalceatorum ad varia Regna pro Infidelium Conversione.

Revelatur divinitus S. Theresia futura Carmel. Discalceatorum institutio

Quem ob finem ea facta videatur.

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

Rt 3

Deinde

LESU
Spiri.
II
VIII
26

Quæ sint illa magna, quæ visuram S. Theresiam Dominus prænon-tiaverat?

Deinde, quia cum Dominus magna ipsam vi-
suram virginis promittebat, aut hæc magna in-
telligenda erant in conversione animarum, vel
in aliis rebus: & hoc non, quia alias Dominus
Virginis votis postulationeque non satisfacerebat:
si primum, ergo magna, quæ in conversione
animarum DEUS videnda promiserat, à filiis
beate Virginis exequenda erant; cum ipsa per se
ipsam pro iuvandis infidelibus nihil aliud præ-
fuerit, quod huic functioni posset deservire:
igitur ne prophæta evacuetur loquutio, neces-
sario interpretanda erit de erectione nostre
Congregationis per manus Virginis plantate, à qua
uberrimi fructus DEO irrigante ex infidelitatis
vine colligentur. Et quamvis B. Mater TERE-
SIA morte præventa, fructus magnos à suis Re-
ligiosis in Ecclesia perceptos non gustaverit; vi-
dit tamen, antequam è vivis decedisset, ut ita
dicam, in virtute, ac in radice, cum ante ejus
mortem multa erecta essent virorum Monaste-
ria, studiorum collegia, ac Missiones aliquæ exe-
cutioni mandata, ut supra dictum est.

Deinde speciatim Missiones in Hispanicis
constitutionibus, ut nostro instituto propriæ, af-
feruntur: nam lib. 3. cap. 3. dicitur: *Ad definitio-
rium pertinet mittere ad Missiones, sive conversiones
Infidelium: ad definitorium autem non pertinet
exequi illa, quæ sunt contra finem, & Religionis
institutum, sed potius ea, quæ ipsum perficiunt,
& augent.*

In Constitutionibus verò Italicæ Congrega-
tionis varia, ac charitate flagrantia edita sunt de-
creta: in primis *secunda parte Constit. cap. 16.* cu-
jus inscriptio est, *de Conventu Missionum*, in hac
forma præcipitur: *Sic in Congregatione nostra Mis-
sionum Conventus Roma conditus, qui sit tanquam
Seminarium, quò de Præpositi venia conveniant Re-
ligiosi ituri ad disseminandum inter Infideles Evan-
gelium.*

*Fratres nostri, qui de Præpositi venia in eo Con-
ventu moraturi sunt, instituantur linguarum peritia,
controversiarum doctrina, & aliis, quæ ad errores
Infidelium refellendos, & Catholicam veritatem con-
firmandam, & mores etiam componendos, oportuna
videbuntur.*

*Exibunt fratres nostri è Conventu Missionum de
Priori venia, ad vicina oppida, Dei verbum paupe-
ribus, ac derelictis prædicaturi: & licet eis absunde
victus suppetat, ut veri paupertatis cultores, mendi-
cabunt.*

*Præter Romanum autem Missionum Conventum,
in aliis quoque Provinciis de venia Definitoris, alij
Conventus Missionum poterunt adificari.*

Ac demum eisdem legibus constituitur, ut
constat *extertia parte Cap. 8.* ut in Capitulo Ge-
nerali eligatur Procurator Generalis Missionum,
qui sit eisdem qualitatibus, ac totius Ordinis
Procurator, & præsertim conversionis Infide-
lium zelo præditus.

Nec legibus tantum, quæ sunt velut Regulæ
emortuæ Missiones nobis, ut nostræ professioni
consentaneæ offeruntur, sed & factis ipsis ab
initio nostræ reformationis, usque ad tempora
nostræ Missionum studium nobis à majoribus
cernimus commendatum. Nam statim ferè à
primo Capitulo Compluri celebrato, superflite
adhuc B. Virgine, nostræ Congregationis piissi-
sima erectrice, Anno 1582. Missionum opus
inceptum per aliquot annos fuit continuatum.

De his
Missio-
nibus,

In primis hoc anno missi sunt in Regna Cong-
& Angolæ Pater Antonius à Matre Dei, P. Fran-
ciscus à Cruce, P. Joann. ab Angulo, simul cum
duobus aliis fratribus, Francisco nempe ab Asten-
sione, & Didaco à sancto Brunone. Anno verò
sequenti 1583. Patres Petrus ab Apostolo, P. se-
bastianus à sancto Andrea, associati duobus aliis
fratribus, Baribolomæo à sancto Michale, &
Ludovico à sancto Paulo. Deinde Missionum stu-
dium fuit continuatum: nam & Anno 1584.
pro Regnorum prædictorum conversione, missi
sunt tres viri Religiosissimi Pater Didacus à Sa-
cramento, P. Franciscus à Jesu, (alio nomi-
ne Indignus, nuncupatus,) vir alias admirandus,
& excellentissimæ sanctitatis, & Pater Didacus ab
Incarnatione, qui brevi tempore ex vinea illa in-
cultæ maximos fructus perceperunt.

Anno etiam immediatè sequenti versus Oc-
cidentales Indias in Mexicana Regna destinati
sunt Religiosi alij, ut in illo immenso tractu
animarum conversioni staderent. Demum in
Capitulo Generali Vallisoleitano Præsidente Pa-
tre Nicolao à JESU MARIA primo hujus Re-
formationis Generali, Missionum ardor non
fuit extinctus. In eo enim actum est de Missio-
nibus pro Sinatu Regno promovendis, depu-
tatiq; sunt duodecim Religiosi pro hac fun-
ctione obeunda, licet postea ob certa impe-
dimenta non fuerint executioni mandata. Nec
ullus unquam tunc ne cogitavit quidem præcla-
rum Missionum opus alienum esse à nostræ pro-
fessionis studio. Et hic ardens Missionum zelus,
qui eo tempore, tantopere in Congregatione
Hispanica vigeat, postmodum in Italica, à
Clemente VIII. erecta non minus viguit; nam Tom. 1.
mox sub ejus vix erectæ primordia, missi sunt ab
eodem Pontifice in Petrarum Regna An. 1604.
viri Religiosissimi, pro illorum conversione, &
quotidie in alias hereticorum atque infidelium
regiones à prælatis hujus Congregationis desti-
nantur, ut suis conatibus Ecclesiam DEI adju-
vent, animarumque salutem promoveant. Et MAR-
ti ut nullum argumenti genus omittamus, mitas, & Petri
ac fide dignissimas circa hanc rem prædictiones
asseram.

Olim cum Patres nostri intra Carmeli Mon-
tis claustra continebantur, congregato Generali
Capitulo actum est (ut Paleonid. libro tertio, cap.
5. & 6. aliique Ordinis Historiographi referunt)
an oporteret in alias Orbis partes religionem
propagari. Orantibus verò illis Capituli Præsidi
beata Virgo visa est, illumque sic affata dicitur:
*Hic sermo filij mei est, ut non solum Palaestinam, &
Syriam, sed etiam universum Orbem Carmeli Ordo
illustret. Statim absoluto Capitulo Religiosi in
varias Orbis partes missi universam Europam
peragrantes, alij martyrii palam, alij verò Eccle-
siae fructus magnos perceperunt.*

Nec desunt revelationes aliz, quibus præ-
sentis ætatis Religiosi ad insistendum Prædeces-
sorum vestigiis inflammari debeant. Fuit quip-
pe persona quædam, raræ sanctitatis, divi hæc frui-
tionis insignis, Catharina de Cordona nuncu-
pata, in univèrsa Hispania ob præclaram vite
sanctimoniam celeberrima, cui supra Montem
quendam ingens spelunca apparuit, quam fre-
quens multitudo Religiosorum nostrorum in-
habitabat, qui pro fidei Christianæ prædicatio-
ne serro occumbebant. Alius in super Religiosus
inter

Inter an-
quenda
quamp
cocona
probac
datio
Den
scribit
se reve
lum fi
maga
rum
liz sa
quere
cepit
duces
jas
lent
est,
fieri
acce
Vaticini
alia
S. Hilde-
gardis de
turo
Ordine
Carmel.
Sic
eg
datantur
de
ill
ta
gi
m
d
p
i
i
Con
lend
Hier
Grati
lib. de
propa

Inter audiendum sacrum , supra altari globum
interdum velut crystallinum conspexit , ac in eo
quamplures Discalceatos Carmelitas Martyrio
coronatos. Hujus viti visionem refert , & ap-
probat beata Mater *Theresia* in libro *suarum Fun-*
dationum.

Demam Mater ipsa , *Cap. 40.* suae vitae,
scribit tibi , de quadam Religione (quae à sua
primæva institutione declinaverat) à DEO fuisse
revelatum , futuris temporibus Ordinem il-
lum fidei veritatem acerrimè propugnaturum,
magnumque Ecclesie emolumentam allatu-
rum : Ac iterum refert , sibi ejusdem fami-
liæ sanctum è celo apparuisse , apertoque libro,
quem præ manibus tenebat , ut legeret , præ-
cepisse : erat autem in eo hæc scriptura , *Tem-*
poribus futuris , florabit Religio hæc , multosque pro-
ducet Martyres , & licet beata Virgo Theresia hu-
jus Ordinis nomen , prudens , & sciens si-
lento præterierit , constans tamen sententia
est , idque circumstantiæ ipsæ revelationis con-
firmant , de nostro Ordine prædicationem esse
accipiendam .

Quæ certè meo judicio comprobati videntur
alia antiquiori (nec tamen minus vera) prophe-
tia B. Virg. *Hildegardis* , cujus etiam meminit
Paleonid. *lib. 3. Cap. 9.* Hæc igitur *lib. de no-*
vissima Christianæ fidei persecutione , Cap. filix
Sion , Venient (inquit) equi varij coloris , quorum
egressio ab Oriente in Occidentem : sed mutato vel-
lere paulatim incendent , horum progressio ab Occi-
dente in Orientem , hi primi , & novissimi . Hæc
illa : & ut non incongruè Paleonid. interpret-
tatur , varij coloris equi sunt nostri Ordinis Reli-
giosi , qui olim in Palæstina coacti à Saracenis , di-
missis cappis albis , eas assumpserunt varii , &
mixti coloris . Postea verò in Europam descen-
dentes tempore *Honorij IV.* reassumplerunt cap-
pas albas , quibus à tempore *ELLÆ* , & *ELISÆI*
Prophetarum , usi fuerant : ac ob id in prophe-
tiæ verbis additur : *sed mutato vellere paulatim*
incendent . Horum (deinde ait) *progressio ab Occi-*
dente in Orientem , forsan significans hujus Or-
dinis profectum versus Orientem futurum , ac
aliquando ad patrias sedes , pristinaque Carme-
li Montis , totiusque Syriæ loca magna cum glo-
ria reditum .

Hi demum (ait) *primi , & novissimi : Primi*
tanquam , qui in lege veteri , Authore *ELIA*
Propheta , Monasticæ vitæ jecerunt funda-
menta , ac ex Monachis primi , qui Aposto-
lorum vestigia sequuti per Ægyptum , & Palæ-
stinam , aliaque Asiæ provincias Evangelium
disseminarunt ; *novissimi* vero , qui in no-
vissimis etiam temporibus pro fide Christi stre-
nuissimè certabant , ac magno *ELLÆ* Pro-
phetæ contra Antichristum dimicanti associati ,
quamplurimi martyrii palmam consequuntur :
& ob id non immerito B. *Hildegardis* novissi-
mam hanc Ecclesie persecutionem , ipsosque
fore novissimos , qui pro Ecclesia dimicabunt
prædixit .

Hæc visiones , ac revelationes aliæ quam-
plures multoties exhibitæ , non ita animam
meum percussit , quam quod in hac Con-
gregatione , ex quo fuxdata fuit , adverterim
maximam animi propensionem , ac deside-
rium , quo omnes Religiosi nostri pro Christi

nomine in animarum conversione , nullo mortis
metu percussi inflammantur .

Igitur cum Congregatio nostra à DEO,
atque à summis Pontificibus , à nostris primis
fundatoribus , à Regula ipsa , à Capitulis et-
iam Generalibus multis editis Constitucioni-
bus , à divinis demum inspirationibus , ad
hanc animarum culturam , serius tamen evo-
cata sit ; tamen de benignissima Domini pro-
videntia certum mihi persuasum habeo , nullo
unquam tempore ab hac functione cessaturam,
cum tot , ac tantis rationibus procurandæ , tam
fidelium , quam infidelium saluti teneamur : qua-
re militiæ desertores , penè etiam proditores ha-
bebitur necesse est , si non omnes nervos in hoc
opus Domini explicemus .

QVÆ MISSIONVM FORMA
nostro Instituto magis congruat.

§. VII.

Cum in libris supra non semel citatis Missio-
nes Religiosas omnibus expediensimas
esse probaverimus , illas tamen judicamus
omnibus commodiores , quæ magis proprii
instituti observantiam cum animarum zelo
conjungunt : hæc enim Missionum forma non
enervat proprii instituti vires , ac ideo expe-
diensissima omnibus Religiosis merito judica-
tur . Hanc enim juvandi proximos curam con-
stat viros sanctissimos cum proprii instituti ob-
servantia , quantum fert charitas , conjun-
gere sollicitè procurasse : neque enim pugnat
proximorum etiam infidelium cura cum pro-
priae professionis arcta custodia , ut eleganter
S. Athanasius Dracontio Monacho nolenti
Episcopatum suscipere rescripsit , obiciens
illi quamplura Monachorum exempla , qui ad
Episcopalem dignitatem promoti , nihil ferè
de proprii instituti observantia remisere , imò
vitæ asperitatem cum Pontificio munere , hu-
militatem cum dignitate , Rachelèm cum Lia-
mirè conjunxere ; & hanc quidem gregi sibi
commisso , illam vero sibi , ac DEO impen-
dè . De Archivio ad Episcopatum tracto , ead-
dem ferè refert *Cassianus Coll. 1. 1. Cap. 2.*
Idem certè de B. *Anselmo* , *S. Andrea Corsino* , *S.*
Antonino , ac aliis sanctissimis viris legitur , qui
ita curam susceperè animarum , ut Religiosam
vitam non abjicerent .

Nec opus est Episcoporum mendicare ve-
stigia , cum exempla nobis expressissima sup-
petant multa in eadem re , de qua agimus :
nam & hodie apud Patres Dominicanos , qui
per totum Orbem , maxime per Philippinas
Insulas prædicandi Evangelium infidelibus cau-
sa discutunt , nullibi æquè , ac in his Insulis ,
regularem vigere observantiam comperimus :
nam & rudioribus vestibus , cibo parciori , ac
majori orationis studio , aliisque asperioris ,
& perfectioris vitæ institutis spontaneè student .
Idemque de Augustinensibus apud Persas in
Evangelio laborantibus testes oculati fatentur .
Quare Missiones si debite assumantur , misericè
regulare institutum perficiunt .

Sed & illud meo judicio efficax est argumen-
tum : nam quis Religiosorum Ordinum colla-

tionis fidei
in prologo
& dedica-
tione.

PP. Præ-
dicatores
& Augu-
stiniani com-
mendatur.

Vid. nost
Joan. à
plus

Consi-
lend.

Hieron.

Gratian.

lib. de zelo

propaga-

JESU MARIA
Tom. 4.
lib. in-
scripto,
Afferio
Missionū,
&c.

plus unquam fuit, aut ubi Regularis disciplina fuit extenuata eo præcisè, quod in ministerio propagationis fidei per varias Orbis Religiones excurrens Ecclesiæ deseriveret: Quantum vero quotidie delabuntur, ac corruant monastica instituta propter Religiosorum tepiditatem, aut otium, sentiunt, ac gemunt viri optimi, & prudentissimi Religionum. Ego cerè non dubito, quin majori providentia, ac cura illos Ordines Dominus JESUS prosequatur, qui seteros, studiaque sua huic animarum ministerio consecrarunt, quod eo charius, jucundiusque est DEO nostro, quo per se insuavius, difficilius, ac ab hominibus otio torpentibus neglectum: Quare ad eandem etiam spectat providentiam illorum conatus, non solum ad juvandam, procurandamque proximorum salutem, sed ad propriam instituti perfectionem tuendam juvare; res est experientia ipsa comperta ferè in omnibus Ordinibus Mendicantibus.

Que Mis-
sionum
forma
magis
cõveniat
Carmel.
Discalc.

Ex his inferendum, nostro Carmelitarum instituto, quod in contemplativam potissimum vitam dirigitur, & in actionem, prout ex contemplatione derivatur, illas congruere Missiones, in quibus contemplativæ vitæ exercitia illæsa servantur: Quare vitandæ sunt Missiones illæ vagæ, & quæ oppidatim sine certis sedibus excurrunt, maxime si id fiat per diuturnum tempus: nam brevi aliquo temporis spatio oppidatim Missionum studio vacare, ac postea domum, sive ad Conveniunt redire ad reficienda rena, spiritumque renovandum nullatenus sunt damnandæ: cum in Europa tempore Quadragesimæ, pro habendis ad populum concionibus, aut æstatis, pro re temporali à Mendicantibus, quantumvis reformatis, idem fieri solet.

Deinde etiam existimo illas Missiones, in quibus præcipua nostræ regulæ capita, aut regularis observantia servari nequeunt, statui nostro non omnino expedire: quare nullatenus sunt propria electione à Prælati assumendæ, nisi vel extrema, aut gravi urgente necessitate, aut summo Pontifice mandante, qui scienter præcipiens justissimè dispensat, ut minora bona propter majora omittantur, & tunc sine hesitatione patendum erit. Quare illæ Missiones consentaneæ nobis censentur, quæ ad eas infidelium Regiones instituuntur, ubi sine detrimento principalium austeritatis nostræ capitum Cœnobita condantur, ubi exercitia observantia frequentari possint, quantum fert tempus, & loci occasio, & quod reliquum est proximorum salutis erogatur.

ARGVMENTA IN CONTRARIUM adducta diluuntur.

§. VIII.

Non desunt, qui strictioris observantia zelo ducti, multa excogitaverunt argumenta, ut probent nostro instituto salutis proximorum sollicitudinem, ac curam (multo magis Missiones) pro infidelium conversione ex diametro pugnare. *Primò*, quia nostra Regula hac inscriptione, & titulo gaudet, *Fratribus Ere-*

mitis, qui in Monte Carmelo juxta fontem ELIA morantur: Eremitis autem non convenit prædicare &c. *Secundò*, quia potissimum nostræ Religionis finis est divinum contemplationis at, ut sancti Patres passim affirmant, debet exterioribus implicata mens, à studio contemplationis retardatur, de qua Ecclesiasti Cap. 38. (*Qui minoratur actum, percipit eam*;) quare cum spiritus Missionum in exteriora in eandem contemplationi, quæ ad interiora fertur, videtur adverteri: non licet ego cum periculo principalis instrui persequi id, quod ad nos vel non pertinet, vel saltem minus principaliter. *Tertio*, quia Missiones à multis desiderantur, vel radio Divinæ contemplationis affectis; vel ut fugiant regularem observantiam, majorique fruuntur libertate: ab aliis vero ex quadam quasi naturali inclinatione vagandi, ac curiositate vidèdi, & discurrendi &c. *Quarto*, quia nobis strictissimè, ita in regula illis verbis: *maneant singuli in cellulis*, &c. recessus, & clausura commendatur: si ergo à Cella egredi non liceat, quomodo licebit maria sulcare, peregrinas, & longinquas regiones prædicationis gratia adire? *Quintò*, quia finis principalis exiit, & evacuat ex continua cum proximis conversatione, ex variis discursibus, ex longinquitate itineris, quæ distraxit animum, & pericula creat, ac ex aliis impedimentis, quæ in procuranda proximorum salute occurrunt. *Sextò*, quia pars nostri instituti præcipua est vitæ asperitas, quæ necessariò videtur laxanda, si proximorum salutem, maxime si Missionibus, linguarum externarum studio, & aliis exercitiis operam demus. *Septimò*, ducitur ex paucitate Religiosorum, cum via sufficienti conventibus jam erectis. *Octavum*, ex periculo, & occasionibus conversandi, & agendi inter infideles, inter milites, & mercatores: inter quos sæpè accidit, ut hi, qui in initio Missionum fervere videbantur, brevi tempore retro aspiciant, & cadant. *Nondò*, quia nostræ novæ Reformationis sanctissima Patrona Mater *Theresa* à JESU, inter alia, quæ à DEO divinitus ei fuerant revelata pro nostræ reformationis augmento, & conversatione, illud fuit potissimum, ut hujus Ordinis professores, non tam verbis, quam exemplis prædicarent: quid clarius? *Decimò*, ab effectu, quia cum tribus, aut quatuor vicibus Religio nostra infidelium conversionem fieri aggressa, mittens ad Congi Regna aliquos Religiosos, omnes prædicatæ Missiones infelici exitu sunt terminatæ. *Ultimo*, quia Prælati Superiores, quibus DEUS solet suæ voluntatis sinum aperire, & à quorum ore divinum beneplacitum, & leges, eorumque ratio requirenda est, censent Missionum studium nostro instituto penitus contrarium, Ordinis ruinam, imperfectorum, ac inquietorum subterfugium, ut regularem observantiam evadant.

Quæ omnia argumenta ferè ad duo capita reducuntur. Primum Missiones, sive alias animarum curam pugnare cum nostro instituto in fine, vel in observantia, in quem etiam scopum omnia Guillelmi argumenta jaculabantur, ut ex superioribus patet. Secundum, ex effectibus in Missionibus non ita feliciter sequi, illas non esse DEO acceptas colligi, quare argumenta, quæ ad primum caput spectant D. Thomæ solutionibus *supra* Cap. 2. relatis diluuntur.

dilatantur, alia vero non minus feliciter dissolventur.

Ad primum de Eremitarum titulo Regulæ præfixo nobis cum Augustinianis communi, respondeo primo, rem hanc non ex scripto, sed ex veritate pensandam esse, quare cum nunc nos non Eremitarum, sed Mendicantium professione Eremitis omnino contraria gaudeamus, parum refert antiquum illud vestigium nostræ professionis in Regula relictum.

Secundo, quia expressè Eremitica vita, siue Innocentii mitigatione, siue ipso factò in nova reformatione, in Cenobiticam vitam est translata: quid ergo refert Eremitarum nomine gloriarì? forsitan nunc Eremitæ, an Carmelitæ tantum, vulgo, & à Pontificibus, & à nostris Constitutionibus, exterorumque historiis nuncupamur? Tertio, quod etsi Eremiticam vitam, & re, & nomine proficeretur, adhuc huic instituto Missiones minime adferrentur, ut exemplis sanctorum Patrum, tam aliarum, quam nostræ Religionis, qui Eremiticam vitam coluerunt, supra demonstravimus.

Ad secundum, patet solutio ex his, quæ supra docuimus, contemplationis dulcedinem sæpè derelinquendam esse ob proximorum salutem.

Ad tertium, ex mente D. Thomæ Opusc. 18. cap. 23. respondetur, quod etsi perfectio charitatis in plerisque proximorum utilitati vacantibus, non invenitur, quos magis contemplativa vita radium ad exteriora deducit, quam in desiderio habiatur, ut sic in eis ad perfectionem dilectionis pertineat, quam eam tanquam bonum dilectum ad tempus postponat. sed quorundam defectus statui, vel officio præjudicium adferre non potest. Hæc D. Thom. Ex quibus satis clare colligitur, quod etsi hoc fiat ab aliquibus imperfectis, non esse desumendum argumentum ex his, quæ per accidens eveniunt: nam & Judas Apostolatu fuit abusus, nec propterea à functionibus Apostolicis cessandum est.

Ad quartum, invenies solutionem 3. part. cap. 5. Stimuli Missionum, & in opere de conversione omnium Gentium procuranda lib. 2. part. 3. cap. 5. in responsione ad secundum, tertium, & 4. Guilielmi, ubi D. Thom. respondet primo non esse inconueniens propter utilitatem communem aliquas observantias à Monachis prætermitti: nam & in claustris manentes sæpè in talibus dispensationem accipiunt propter aliquas causas; quare non est inconueniens, ut Monachus Claustrum, Cellamque deserat, ut bono communi consulat, etsi id non necessitas, sed utilitas major animarum exposcat: ut idem D. Thom. ubi supra, clarissimè docet: & idem (quod de claustris) censendum est de aliis observantiis, ut D. Thom. scribit. Secundo respondetur, quod si Missiones debite assumantur, non solum observantiæ regulari non obesse, sed & illam mirificè perficere, ut ratione, & exemplis supra comprobavimus. Tertio respondetur nobis absolute in regula non præcipi Cellæ clausuram, sed potius ibidem à consilio excepto illa addita est. Quid autem iustius quam Christo ad salutem animarum cooperari, ac finem nostrum adipisci valeamus: alioquin injustè Fratres nostri è Cella ad Conciones, vel ad alia charitatis officia, etiam inter Christianos prodirent.

Ad quintum, jam diximus in solutione ad secundum ex mente D. Thom.

Ad sextum dictum est jam, vitæ asperitatem,

aliaque exercitia Missionibus perfici, quod non speculative tantum, sed & praxi diuturna compertum est: nam verè, ut supra attigimus, unà cum spiritu Missionum virtutes omnes mirum capiunt incrementum: nam ibi oratio purior, corporis castigatio severior, fides fortior, pro qua tuenda pugnatur, spes firmior, quæ inier pericula roboratur; charitas ardentior, quæ pro salute proximorum propriam contemnit vitam, paupertas major; obedientia perfectior, & ne prolixior sim, eminentiori forma ibi virtutes exercentur, ut latè simè supra demonstravimus.

Ad septimum, respondetur, non debere ob stare vitæ paucitatem, quæ Religionibus nascentibus communis est; frivolum enim continet excusationem; nam si sacrarum Religionum auctores, qui Divina fuerunt providentia ornati, conspiciamus, facile inveniemus tempore, quo erant numero pauciores, majori animi magnitudine, ac in DEUM fiducia locos in diversis Orbis Provincias pro anima tum luero spaciisse: ac in primis Christus Dominus pusillo congregato Apostolorum gregi præcepit per universum Orbem Evangelii propagare semina, D. Benedictus Maurum in Galliam, & D. Franciscus, cum primi sui instituti socii senarium numerum non excederent, ac B. Ignatius, cum ad denarium suæ Societatis alumni vix pertingerent, illos in divites mundi partes, ut saluti animarum considerent, destinavit: existimantes nullum tempus Missionibus oportuniùs, quam nascentis Religionis exordium: Ac ita experientia compertum est, ut hæc Religiones fortius ac cum majori animarum fructu propagarentur, cum numerus esset minor, quia tunc pietas erat major, & ex paucissimis seminibus grana plurima feget interdum collecta est.

Ad octavum, etsi inficiari nequeam occasiones in Missionum studio, esse majores, quæ duriora bella militibus Christi interdum excutere solent: sed fidelis est DEUS, qui non patietur quemquam tentari supra id quod potest: quinimò faciet cum tentatione provencum: ex alia etiam parte gratia est uberior, ita ut ubi abundaverit pugna, superabundet Divina protectio, ut factis ex innumeris sanctorum Martyrum, & Confessorum patet exemplis.

Ad nonum, Resp. illa verba B. Matthei THERESIÆ, ante ipsam esse ab Evangelistis commendata, cum dicunt: *Cæpi Jesus facere, & docere*: quare Apostolis etiam dictum illud convenientissimè poterat adaptari, ut magis exemplo, quam verbis prædicent.

Primum Argumentum sumptum ab effectu contingenti nihil probat; nam quid Dominus vineæ, cum misisset servos, occisis illis, dixit, deseramus vineam. Imò misit alios, quibus iterum interfecit, cum dereliquit vineam? misit & Filium suum, quo mortuo misit Apostolos, & adhuc Prædicatores quamplurimos Judæis, qui erant vineæ cultores, misit, ut relicta peccata, & cæcitate Dominum vineæ agnoscerent, & revererentur. Non ergo deserendæ sunt animæ, quia Evangelio resistunt, & multo minus si aliunde fructus non impediatur: neque ex impedimentis licebit conjecturare voluntatem DEI esse, ut opus relinquatur. Secundo respondetur, Religiosos in Congui missos, quamplurimos fecisse in animabus illis fructus, clarissimis miraculis confirmatos, quare cum ipsi

Videtur.

nostr. *Joannes à JESU MARIA Tom. 4. Tract. sup. laudato cap. 4.*

1. Cor. 10. cap.

Consult. nost. Hieronymus Gracianus Tract. de zelo propagationis Fidei

Et Francisc. à S. MARIA Tom. 2. Annalium Congreg. Hispan. Carmel. Discal. lib. 6. cap. 29. & 30

ipfi copiosam messem conspicerent; ac cum paucitate ministrorum compararent, quasi invento thesauro in Hispaniam redierunt auxiliares operarios à Prælati postulatari. Quis ergo ex his non inferat Missiones esse nostro Instituto convenientissimas? siquidem tempore quo incipere fuerunt, mirabiles progressus sancti Evangelii prædicatio egit, Domino etiam cooperante, & sermonem confirmante, sequentibus signis: ita ut usque in hodiernum diem Carmelitarum Discalceatorum memoria, & desiderium apud Regem, proceresque alios iterum eos visendi, eorumque fruendi doctrina permaneat: quæ omnia signa manifesta sunt Divinæ voluntatis. Quod si semel, aut iterum in illas Provincias missi Religiosi, vel in mare submersi, vel ob alia impedimenta re infecta redierunt, quid inde? num quia Divus Franciscus ad Soldanum profectus, eum ad fidem non perduxit, aut quia innumeri alii Religiosi Divino iudicio ab incepto itinere sunt impediti, Franciscani, aut Religiosi alii ab incepto desisterent, & Missiones sibi non convenire prudenter iudicabunt.

Ad ultimum respondetur, voluntatem Divinam per Superiores in inferiores derivari, illisque hac via, & non alia certiori, aut æquè certa innotescere: ad rem igitur accedamus. Nobis de voluntate Divina ex duobus capitibus clarè constat; primo ex constitutionibus ipsis, in quibus Missiones, ut nostro Instituto consentaneæ asseruntur, cum dicitur ad Definitorium spectare mittere ad Missiones, sive conversiones infidelium. Secundo, de eadem Divina voluntate etiam constat, quia Summi Pontifices, & Capitula Generalia pro speciali nostri Instituti scopo, DEO vacare jugiter, & profectibus animarum præfixerunt. Quid expressius de voluntate Divina requiritur? Sed ut nullus restaret circa Divinæ voluntatis beneplacitum dubitandi locus, Summus Pontifex PAULUS V. sapissimè vivæ vocis oraculo patribus Congregationis Italiae, ac deinde Patri Generali Congregationis Hispaniæ suam, ac perinde Divinam tribus expeditis Bullis patefecit voluntatem: in quibus etiam in Regna Ethiopia Missiones promovendas monebat, deprecabatur, ac tacitè compellebat. Durissimum est enim imperandi genus, ut quidam dixit, deprecari, qui jubere potest. Et quod vulgare est, preces Principis æquivalent præcepto. Ac denique ipsum summum Pontificem, non semel dixisse certissimè accepimus, se habere pro comperto nullam Religionem in Ecclesia DEI aptiorem esse nostram, ad opus Missionum; quare ipse Indulgentiam plenariam omnibus Religiosis concessit, qui publicè bis in anno suam renovantes professionem, Missionibus juvandas se offerrent.

D V B I V M VI.

Ad quam ex quatuor Regulis hæc Alberti Regula reducatur.

Quatuor sunt in Ecclesia DEI approbatas Regulas, quæ veluti quatuor perfectionis elementa sunt: & sub his quatuor omnes Ordines Ecclesiæ militare, communis tenet Auctoritatem sententia. Ceteræ verò Regulæ (si quæ sint) læ, quasi harum quatuor appendices, & quasi corollaria

appellatur, ut videre est apud Volartianum lib. 21. Geographia. Polydorum lib. 7. de inventione cap. 4. Genebrar. lib. 4. circa annum incarnationis 1285. Inter quatuor igitur prædicta Regulas prima fuit Basilij. Basilii enim in Orientali Ecclesia normam, ac vivendi Regulam Monachis Syriæ constituit. Docet id Antoninus 2. part. sua historia tit. 15. cap. 12. & esse hanc communem omnium Scribentium sententiam. retuli Cassianus in Catal. glo. mun. 54. consideratione. Basilio successisse Augustinum in Occidente, omnes etiam sine controversia tradunt. Post hanc sequitur Benedicti Regula, quæ tertium iure occupat locum. Ultimo Ecclesia à B. Francisco non sine magna utilitate Ecclesiæ edita est.

Carmelienses tamen sub Regula aliqua non militanti; sed propria habent statuta, quæ mutari possunt per prælatos sui Ordinis, ac proinde non reducuntur ad aliquam ex prædictis Regulis, sed proprio ordine, inter aliosque perfectissimo, & sub Constitutionibus Instituto gaudent.

De Regula verò Fratrum Carmelitarum vel Authores plurimi non meminerunt, vel ii, qui de ea sermonem instituunt, appendicem ejus, quæ D. Basilij est, non verentur fateri: licet alii ex Paulino, & Basilio; alii ex Joanne Hierosolymitano, & Basilio extractam tradant. Prioris sententia, nempe, quod Carmelitas sub Regula Basilij quondam in Occidentali Ecclesia militaverint, author est Antoninus 3. part. sua summa tit. 16. cap. 1. §. 8. prope finem, ubi sic ait: Sub Regula Basilij (quæ prima fuit) Fratres Carmelites alii quando fuerunt: quibus anno Domini 1247. Dominus Innocentius 17. addidit quasdam ordinationes aliquando per modum Regula, traditas eis à quodam Patriarcha Hierosolymitano, dicto Albertus, extractas à Regula Basilij cum quibusdam additis, &c. Hæc Antoninus: quem sequuntur plures alii gravissimi Scriptores, ut sunt Cassianus, in Catal. gloria mun. 4. part. consideratione 70. qui de Carmelitis loquens, ita ait: Carmelita præferendis sunt fratribus Prædicatoribus, sancti Augustini & Minoribus: quia primò fuerunt instituti: cum fuerint sub Regula B. Francisci, quæ fuit solam anno Domini 1218. Sentit idem Sylvester verbo (Religio 1.) num. 7. & Armilla eodem verbo; & Antoninum sequuntur turba Canonistarum, & aliorum Authorum: & præcipuè quantum ad id, quod asserit, Albertum dedisse Regulam mutuatam ex Basilio, cum eo sentiant Polydorus lib. 7. cap. 3. de ritum inventorum, Sabellio. libr. 5. Ænead. 9. & Platina: quorum etiam sententiam probat Author Theatri vitæ hunc anæ volumine 2. libro 3. folio 41.

Alii verò alia via procedunt, asserentes, Carmelitas non immediatè sub Regula D. Basilij fuisse, sed eam accepisse circa annum Domini 412. à Joanne Patriarcha Hierosolymitano, de quo supra mentionem fecimus. Hunc tradunt Regulam Carmelitis dedisse, extractam verò ex doctrina D. Basilij. Ita affirmat noster venerabilis ac celeberrimus Thomas Waldensis de sacramentalibus titulo 9. cap. 89. Pro qua sententia affecti ibi Armacanum Hiberniæ Primatem. Censet idem Paleonydorus lib. 2. cap. 5. Plato de bono status Relig. lib. 2. cap. 22. Morigia lib. 1. de Origine Relig. cap. 301 & denique inter juniores Emmanuel Rodriguez in questionibus Regular. question. 1. de Origine Religionum, art. 5. & alii ordinis Historiographi.

Nobis vero in hac parte primum videtur, Carmelitas non immediatè sub Regula D. Basilij fuisse, sed eam accepisse circa annum Domini 412. à Joanne Patriarcha Hierosolymitano, de quo supra mentionem fecimus. Hunc tradunt Regulam Carmelitis dedisse, extractam verò ex doctrina D. Basilij. Ita affirmat noster venerabilis ac celeberrimus Thomas Waldensis de sacramentalibus titulo 9. cap. 89. Pro qua sententia affecti ibi Armacanum Hiberniæ Primatem. Censet idem Paleonydorus lib. 2. cap. 5. Plato de bono status Relig. lib. 2. cap. 22. Morigia lib. 1. de Origine Relig. cap. 301 & denique inter juniores Emmanuel Rodriguez in questionibus Regular. question. 1. de Origine Religionum, art. 5. & alii ordinis Historiographi.

Carmelitas non immediatè sub Regula D. Basilij fuisse, sed eam accepisse circa annum Domini 412. à Joanne Patriarcha Hierosolymitano, de quo supra mentionem fecimus. Hunc tradunt Regulam Carmelitis dedisse, extractam verò ex doctrina D. Basilij. Ita affirmat noster venerabilis ac celeberrimus Thomas Waldensis de sacramentalibus titulo 9. cap. 89. Pro qua sententia affecti ibi Armacanum Hiberniæ Primatem. Censet idem Paleonydorus lib. 2. cap. 5. Plato de bono status Relig. lib. 2. cap. 22. Morigia lib. 1. de Origine Relig. cap. 301 & denique inter juniores Emmanuel Rodriguez in questionibus Regular. question. 1. de Origine Religionum, art. 5. & alii ordinis Historiographi.